

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: **S. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
1417/25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2024, č.j. OAM-736-84/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 10. 2024, ve znění jejího doplnění ze dne 29. 10. 2024, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2024, č.j. OAM-736-84/ZR-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“ či „zákon č. 326/1999 Sb.“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu (výrok I.) a současně mu byla dle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

II.

Žaloba ve znění jejího doplnění

2. Žalobce uplatnil čtyři žalobní body.
3. *V prvním žalobním bodě* namítal, že se žalovaný dopustil nesprávného výkladu pojmu opakované závažné narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, kdy nepřihlédl k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2024, č.j. 10 Azs 292/2023-53), rezignoval na svou povinnost eurokonformního výkladu daného zákonného ustanovení a nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený právě ve věci žalobce ve zrušujícím rozsudku ze dne 11. 3. 2024, č.j. 5 Azs 12/2024-56.
4. Konkrétně žalobce uvedl, že žalovaný odůvodnil aktivaci výhrady veřejného pořádku tím, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Pojem opakované závažné narušení veřejného pořádku zákon o pobytu cizinců nedefinuje, přičemž v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, se jedná o neurčitý právní pojem, při jehož výkladu je třeba brát v úvahu „*nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity*“. V první řadě se žalobce vyjádřil k námitce žalovaného, že se na žalobce neuplatní Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „*směrnice 2003/109/ES*“), jelikož žalobce získal povolení k trvalému pobytu občana 3. státu v r. 2002, aniž by mu bylo tehdy přiznáno postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta členského státu Evropské unie (str. 12 napadeného rozhodnutí). Žalobce za účelem vyvrácení této argumentace žalovaného poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016-29, č. 3448/2016 Sb. NSS, podle něhož „*tím, že zákonodárce tyto dva instituty [pozn. žalobce - institut dlouhodobě pobývajícího rezidenta členského státu Evropské unie a institut povolení k trvalému pobytu] provázal, musí být i samotné řízení o trvalém pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců [pozn. žalobce - a tedy i řízení o jeho zrušení] vedeno v souladu s požadavky Směrnice. Pokud by k tomuto provázání nedošlo, mohl by zákon stanovit podmínky pro přiznání trvalého pobytu prakticky libovolně, neboť jde o vnitrostátní institut. Jestliže však zákon pro přiznání postavení rezidenta stanoví podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány eurokonformně, resp. v souladu s požadavky Směrnice a případnou judikaturou Soudního dvora. Tento závěr platí i pro § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který stanoví důvody pro nevydání, zánik platnosti a zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (mj. nesplnění podmínek stanovených v § 68 uvedeného zákona). Tyto důvody, včetně § 68 zákona o pobytu cizinců, musí být aplikovány v souladu s důvody pro nepřiznání postavení rezidenta dle Směrnice. Za situace, kdy věc spadá do období po přistoupení České republiky do Evropské unie a současně se jedná o výklad práva v oblasti právní úpravy, jejíž vznik, působení a účel je bezprostředně navázán na unijní právo, je nutno při výkladu českého zákona o pobytu cizinců vycházet z principu eurokonformního výkladu. Se stěžovatelkou lze souhlasit, že krajský soud od této povinnosti zcela abstrahoval, aniž by svůj postup blíže zdůvodnil.*“. Žalobce tak má za to, že se i v jeho případě uplatní povinnost

žalovaného vykládat jím aplikovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců v souladu se směrnicí 2003/109/ES, a to bez ohledu na to, že žalobce nabytí povolení k trvalému pobytu před vstupem směrnice 2003/109/ES v platnost a účinnost a současně před přistoupením České republiky k Evropské unii. Podle čl. 9 odst. 3 této směrnice mohou členské státy odejmout dlouhodobě pobývajícím rezidentovi toto právní postavení, „*ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek*“. Nutnosti eurokonformního výkladu § 77 odst. 1, odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ve světle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES) se Nejvyšší správní soud věnoval v rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č.j. 2 Azs 144/2020-33, v němž dovodil přímý účinek jejího čl. 9 odst. 3. V rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č.j. 10 Azs 292/2023-53, Nejvyšší správní soud s odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie uvedl: „*NSS tedy ještě jednou shrnuje, že aby mohlo ministerstvo neudělit či odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi ve smyslu směrnice 2003/109/ES – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, zde podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců [ale totožně to platí u důvodů podle § 77 odst. 1 písm. b) a i); § 77 odst. 2 písm. a), e) a f); § 75 odst. 1 písm. c) a e); § 75 odst. 2 písm. e) a f); § 83 odst. 1 písm. b); a § 85 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců], musí shledat, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.*“ Specificky v případě žalobce Nejvyšší správní soud, vědom si data nabytí povolení k trvalému pobytu a právního postavení žalobce, s odkazem na výše citovanou vlastní judikaturu ve spojení s judikaturou Soudního dvora Evropské unie uzavřel: „*Z uvedeného vyplývá, že námitky stěžovatele směřující k (ne)aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku jsou důvodné. Žalovaný se výhradně zabýval trestní minulostí stěžovatele, aniž by přezkoumatelně odůvodnil, v čem spatřuje aktuální závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr žalovaného, potažmo krajského soudu, že byly v případě stěžovatele naplněny podmínky pro aplikaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je nedostatečně odůvodněný, tudíž nepřezkoumatelný.*“ (body 37 až 38 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2024, č.j. 5 Azs 12/2024-56).

5. S ohledem na výše uvedené žalobce dovozuje, že bylo povinností žalovaného vykládat pojem opakované závažné narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, shodně s výkladem čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, tj. posuzovat, zda žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, to vše bez ohledu na to, že žalobci nebylo zvlášť přiznáno postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta na území členských států Evropské unie, jímž však s ohledem na délku svého pobytu na území členských států Evropské unie bezpochyby byl z materiálního hlediska. V souvislosti s tím považuje žalobce za nesprávný a nepřiléhavý odkaz žalovaného na str. 6 a str. 12 napadeného rozhodnutí na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č.j. 10 Azs 67/2023 či ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27, podle nichž se při zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců hledisko aktuálnosti hrozby, kterou cizinec pro chráněné zájmy společnosti představuje, neposuzuje, jelikož závěry v nich vyslovené byly bezpochyby překonány, a to výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2024, č.j. 10 Azs 292/2023-53 a dále rozsudkem vydaným právě ve věci žalobce. Žalobce shrnuje, že žalovaný dle jeho názoru v napadeném rozhodnutí nesprávně interpretoval pojem opakované závažné narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy při jeho výkladu nepostupoval eurokonformně a nereflektoval aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, ani nepostupoval v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího

správního soudu vysloveným právě ve věci žalobce. Nesprávný výklad aplikovaného zákonného ustanovení ve spojení s dalšími vadami napadeného rozhodnutí měly za následek nesprávný právní závěr žalovaného o splnění podmínek pro aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

6. V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný dospěl k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému právnímu závěru, že jsou splněny podmínky pro aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, kdy zejména nepřihlédl ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce, jakými jsou délka doby, která uplynula od spáchání trestné činnosti (v případě prvních tří odsouzení téměř 10 let, v případě posledního odsouzení více než 3 roky), povaha a závažnost spáchaných trestných činů (přechyby), forma zavinění (v případě posledního odsouzení se jednalo o nedbalostní trestný čin), druh a výměra uloženého trestu (vždy alternativní tresty), chování žalobce v průběhu trestního řízení (poskytování součinnosti, nevyužití obrany), chování žalobce v průběhu posledních 3 let (žádný další záznam v evidenci přestupků, evidenční kartě řidiče či evidenci rejstříku trestů fyzických osob), zahlazení všech odsouzení a další, a v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v této věci odmítl posuzovat, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
7. Konkrétně žalobce konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, v němž má žalobce celkem 4 záznamy o odsouzení. V případě prvního záznamu o odsouzení se jedná o záznam z r. 2013 o pravomocném odsouzení za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Za spáchání tohoto přečinu byl žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen se zkušební dobou v trvání 1 roku, a dále k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu ve výměře 18 měsíců. V případě druhého záznamu z r. 2014 byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobci byl zrušen trest uložený v rámci prvního trestního odsouzení a byl mu uložen souhrnný trest obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců a trest propadnutí věci. Třetí záznam o odsouzení žalobce se týká přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchaného v r. 2015, za nějž byl žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let, a trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 2 let. Naposledy byl žalobce pravomocně odsouzen v r. 2021, a to za spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku, za jehož spáchání byl žalobci uložen peněžitý trest ve výměře 60 denních sazeb po 1 000 Kč. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla všechna odsouzení žalobce zahlazena a žalobce neměl ve výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob evidován žádný záznam.
8. Žalovaný dále vycházel z výpisu z evidenční karty řidiče, v němž měl žalobce za dobu svého pobytu evidováno celkem 27 záznamů o přestupcích spáchaných v období od 4. 9. 2005 do 18. 11. 2022 (str. 3 napadeného rozhodnutí). Součástí správního spisu bylo dále učiněno usnesení Policie České republiky (dále jen „policejní orgán“) z r. 2023 o odložení věci o podezření z trestného činu podle § 159a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním

řízení soudním (dále jen „*trestní řád*“), neboť ve věci nešlo o podezření z trestného činu a nebylo na místě věc vyřídit jinak, a dále usnesení policejního orgánu z r. 2024 o odložení věci o podezření z přestupku podle § 74 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), neboť ve věci nebylo dáno podezření z přestupku.

9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí několikrát zopakoval popis jednotlivých skutků dle trestních rozsudků, zmínil druh a výměru žalobci uložených trestů a zdůrazňoval závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce v minulosti dopustil. Zcela však opomenul přihlédnout k jednotlivým podstatným okolnostem vyplývajícím z trestních rozsudků a správního spisu obecně, které svědčily ve prospěch žalobce, a v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve věci žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2024, č.j. 5 Azs 12/2024-50) odmítl posuzovat, zda osobní chování žalobce představuje ke dni vydání napadeného rozhodnutí skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
10. V první řadě má žalobce za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně nezohlednil dobu, která uplynula od převažující části spáchané trestné činnosti, ani zjevné tendence k nápravě a vedení řádného života žalobcem. První tři odsouzení žalobce se totiž vztahovala k určitému pro žalobce náročnému časovému období (r. 2013, 2014 a 2015), od nějž již uplynulo téměř 10 let. Poslední trestní odsouzení žalobce z r. 2021 (tj. před více než 3 lety), které lze jako jediné považovat za relativně aktuální, je pak odsouzením za spáchání nedbalostního přečinu, tj. z hlediska své povahy a závažnosti se již jedná o trestnou činnost výrazně se odlišující od trestné činnosti páchané v letech 2013 až 2015. Veškerá žalobcova odsouzení byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí zahlazena, jak vyplývá z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob připojenému k podané žalobě a jak žalobce tvrdil ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 9. 9. 2024. Ačkoliv je žalovaný oprávněn k těmto odsouzením i přes jejich zahlázení přihlédnout při hodnocení, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, zahlázení všech odsouzení má nepochybně nezanedbatelný význam na posouzení aktuálnosti hrozby pro veřejný pořádek, kterou osobní chování dotyčného cizince představuje. Od spáchání trestné činnosti žalobcem totiž uplynula značná doba (v případě prvních tří odsouzení téměř 10 let, v případě posledního odsouzení více než 3 roky). Žalobce se v průběhu posledních 10 let nedopustil žádné úmyslné trestné činnosti, za niž by byl pravomocně odsouzen a potrestán, a v průběhu posledních 3 let se nedopustil žádné ani úmyslné, ani nedbalostní trestné činnosti, za niž by byl pravomocně odsouzen a potrestán. Právě tyto skutečnosti pak byly podkladem pro zahlázení všech odsouzení žalobce. Za této situace nemohou být (výlučně) zahlázená odsouzení žalobce ve spojení s přestupkovou činností, jíž se již žalobce poslední 2 roky prokazatelně nedopouští (viz výpis z evidenční karty řidiče založený ve správním spisu), dostatečným podkladem pro právní závěr žalovaného, že osobní chování žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce v této souvislosti rovněž poukázal na bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č.j. 8 Azs 25/2014-48: „*Jestliže právní přepisy stanoví, že se na pachatele, jehož trest byl zahlazen, hledí, jako by nebyl odsouzen, nelze důvody zamítnutí žádosti o trvalý pobyt spatřovat výlučně v odsouzení za spáchaný trestný čin. Pokud by byl takový postup možný, nebylo by žádného rozdílu mezi trestem sice vykonaným, avšak dosud nezahlazeným, a trestem, který již byl zahlazen.*“ Pokud pak žalovaný na str. 5 a str. 11

napadeného rozhodnutí uvádí, že minulá odsouzení svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti, ale i o tom, že minulá odsouzení neměla na účastníka řízení [žalobce] výchovný vliv, žalobce zdůrazňuje, že pro takové právní závěry správní spis neposkytuje dostatečnou oporu, spíše svědčí o opaku, tj. vysokém stupni integrace žalobce do české společnosti a výchovném vlivu trestního řízení i správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na chování a osobu žalobce. Žalovaný dále dle názoru žalobce opomenul zohlednit povahu a závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti, druh a výměru jemu uložených trestů a chování žalobce v průběhu jednotlivých trestních řízení. Žalobce byl totiž ve všech 4 případech odsouzen za spáchání přečinů, poslední z nich byl dokonce nedbalostní. Žalobce tudíž nikdy nebyl pravomocně odsouzen, ani potrestán za zločin či zvlášť závažný zločin, ale veškerá jeho trestná činnost se z hlediska typové závažnosti všech jednání postihovaných trestními předpisy vyznačovala nižším stupněm závažnosti a společenské škodlivosti. Žalobci taktéž nikdy nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Trestní soudy tedy v případě žalobce pokaždé shledaly, že na něj dosud lze působit mírnějšími prostředky, které trestní právo nabízí, tj. alternativními tresty, a že tyto mírnější prostředky mohou vést k nápravě žalobce. Žalobce taktéž poskytoval orgánům činným v trestním řízení součinnost, pokaždé přijal svou vinu v tom smyslu, že se proti trestním rozsudkům nebránil, a v posledním případě nahradil řádně a včas škodu způsobenou trestným činem poškozené. Tyto skutečnosti mají nepochybně vliv na hodnocení závažnosti ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, které by osobní chování žalobce mohlo představovat, přesto byly žalovaným nesprávně opomenuty. Pokud pak žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí kladl žalobci k tíži skutečnosti vyplývající z usnesení policejního orgánu o odložení věci o podezření z trestného činu z r. 2023 a usnesení o odložení věci o podezření z přestupku z r. 2024, žalobce je přesvědčen, že tak činil v rozporu se zákonem a základními principy ovládajícími trestní i správní právo, zejména zásadou presumpce neviny vyjádřenou v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 48 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2024, č.j. 5 Azs 123/2024-50, č. 4636/2024 Sb. NSS, konkrétně jeho bod 38: *„Zjišťování skutkového stavu je ovládáno zásadou objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (např. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69). Má-li však tato okolnost spočívat v tom, že proti žadateli o vydání povolení k přechodnému pobytu je vedeno trestní stíhání, pak s ohledem na presumpci neviny není možné na jejím základě odůvodnit hrozbu závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu podmínek podle § 87 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. To neznamená, že správní orgán nemůže přihlídnout k samotnému jednání, pro které je trestní stíhání vedeno, bylo-li toto jednání (nikoli jeho trestnost) v řízení před správním orgánem prokázáno a lze-li z něj takovouto hrozbu dovozovat. V posuzované věci ovšem žalovaný žádnou takovouto skutečnost nezjistil. (...)“* Věc o podezření z trestného činu proti životu a zdraví byla policejním orgánem odložena podle § 159a odst. 1 trestního řádu před zahájením trestního stíhání, neboť dle policejního orgánu se v této věci nejednalo o podezření z trestného činu a věc nebylo na místě vyřídit jinak. V této věci tak nebylo žádné úmyslné protiprávní jednání žalobce zjištěno ani prokázáno v míře a rozsahu nezbytném jak pro zahájení trestního stíhání, tak pro jeho vyčítání žalobci v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Obdobně byla podle § 74 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky policejním orgánem odložena věc o podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, neboť podle §

74 odst. 3 písm. b) nebylo dáno podezření z přestupku. Žalobce má s ohledem na tyto skutečnosti, tj. definitivní odložení obou věcí, aniž by byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, za to, že mu skutečnosti vyplývající z obou usnesení policejního orgánu o odložení věci neměly a nemohly být přičítány k tíži. Žalobce si dovoluje shrnout, že žalovaný dle jeho názoru dospěl k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému právnímu závěru, že jsou splněny podmínky pro aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný taktéž v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2024, č.j. 5 Azs 12/2024-56) a jeho aktuální judikaturou odmítl posuzovat, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Popsané vady napadeného rozhodnutí jej činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

11. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně posoudil přiměřenost jeho dopadu do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování ustáleného soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, zejména bagatelizoval význam jím zjištěných skutečností a nepřihlédl k některým podstatným okolnostem tohoto případu. Na základě neúplného posouzení zjištěných skutkových okolností tohoto případu dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k nesprávnému právnímu závěru o proporcionalitě dopadu svého rozhodnutí.
12. Žalobce zdůraznil, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva žalobce i jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života vyplývala žalovanému přímo z § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a dále z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č.j. 10 Azs 366/2021-35, zejména bod 8). V rámci tohoto posouzení je žalovaný v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, bodem 26, povinen zohlednit mimo jiné povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu cizince na území České republiky, dobu, která uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu, chování cizince v průběhu této doby, či vliv zrušení povolení k pobytu na ostatní rodinné příslušníky cizince, kteří by jinak měli právo pobývat na území České republiky. V první řadě má žalobce za to, že žalovaný na řadě míst napadeného rozhodnutí (například str. 13 napadeného rozhodnutí) bez náležité opory ve správním spisu bagatelizoval žalobcem tvrzenou integraci do české společnosti, délku jeho pobytu na území České republiky (více než 25 let) a absenci zájemů a vazeb v zemi původu (Ruské federaci). Žalobce přicestoval do České republiky se svými rodiči v r. 1998 ve svých 11 letech. V České republice plnil povinnou školní docházku, našel si zde přátele a své zájmy, naučil se plynule hovořit česky a vybudoval si zde vlastní rodinu se svou manželkou, byť se s ní aktuálně rozvádí. Samotný rozvod manželství, případně navázání nového partnerského vztahu s jinou ženou, rovněž občankou České republiky, však nejsou okolnostmi, které by míru integrace žalobce do české společnosti jakkoliv oslabovaly, zpochybňovaly či vylučovaly. Žalobce, ač formálně státního příslušníka Ruské federace, již lze považovat za faktického tuzemce, pro nějž je země jeho původu s ohledem na absenci vazeb k ní zemí téměř cizí. S ohledem na popsané skutečnosti považuje žalobce za nesprávnou argumentaci žalovaného na str. 5 napadeného rozhodnutí, že by trestná

činnost žalobce svědčila o nízkém stupni jeho integrace do české společnosti. K obdobné argumentaci žalovaného se ostatně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku přijatém ve věci žalobce (rozsudek ze dne 11. 3. 2024, č. j. 5 Azs 12/2024-56), a to následujícím způsobem: *„Nejvyšší správní soud má rovněž za zcela nepřezkoumatelné závěry žalovaného o absenci dostatečně relevantních ekonomických a osobních vazeb stěžovatele v České republice, neboť ze správního spisu, resp. výpovědí stěžovatele vyplývá opak. Závěr žalovaného, že za situace, kdy zde stěžovatel od 11 let chodil do školy, pobývá zde téměř 25 let, pracuje s rodiči v rodinném podniku, nemá v ČR dostatečně silné ekonomické vazby, postrádá logiku.“* Žalobce má dále za to, že žalovaný v nedostatečném rozsahu v napadeném rozhodnutí reagoval na námitku žalobce týkající se nevratných a současně závažných faktických a právních důsledků napadeného rozhodnutí z hlediska možnosti setrvání či návratu žalobce do České republiky. Žalobce znovu zdůrazňuje, že je státním občanem Ruské federace, jejichž vstup a pobyt na území České republiky je aktuálně v souladu s nařízením vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech (dále jen „*nařízení vlády č. 55/2024 Sb.*“) omezován zavedením institutu nepřijatelnosti jejich žádostí s určitými výjimkami. Žalobce přitom nemá po zrušení jeho povolení k trvalému pobytu z pohledu zákona o pobytu cizinců a nařízení vlády č. 55/2024 Sb. téměř žádnou možnost úpravy jeho pobytového statusu na území České republiky. Každou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu by byl žalobce povinen podat na zastupitelském úřadu České republiky v zemi původu. Jelikož však žalobce nespadá pod žádnou z výjimek podle § 2 nařízení vlády č. 55/2024 Sb., každá taková žádost žalobce by byla posouzena jako nepřijatelná. Aniž by žalobce vycestoval z území České republiky, mohl by podat pouze žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění, případně žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění. Jelikož však žalobce není osobou podle § 15a odst. 1, odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění, respektive se se svou manželkou, paní Š. R., rozvádí, mohl by žádat o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie pouze jako vzdálený rodinný příslušník své družky, slečny A. S. S. Taková žádost by však s ohledem na její podání v době pobytu na základě výjezdního příkazu byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění. Co se týká dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území České republiky, jedná se o nenárokový pobytový titul (§ 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění), přičemž možnost jeho udělení právě v případě žalobce je čistě hypotetická, s ohledem na jeho trestní minulost a zrušení povolení k trvalému pobytu téměř nereálná. Žalobce by současně v případě neudělení tohoto typu víza nemohl negativní rozhodnutí žalovaného podrobit soudnímu přezkumu, a to s ohledem na zákonnou výlukou ze soudního přezkumu [§ 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v aktuálním znění]. Právě z výše popsaných důvodů žalobce ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 9. 9. 2024 výslovně uváděl, že je již v důsledku napadeného rozhodnutí nucen k trvalému přesídlení do země původu, kde nemá žádné vazby, ani zázemí či zdroj příjmů, což činí důsledky napadeného rozhodnutí o to citelnějšími a závažnějšími. Žalovaný k tomu na str. 13 napadeného rozhodnutí poměrně stroze uvedl, že je na žalobci, zda si pobyt na území České republiky zařídí, a že si může podat žádost o „*speciální pobytový status*“. Takový postup žalovaného považuje žalobce za nesprávný. Podstatou posuzování proporcionality dopadu určitého rozhodnutí do základního práva cizince, případně jeho rodinných příslušníků na respektování

soukromého a rodinného života je vymezení dvou protichůdných zájmů a jejich následné poměření na pomyslných miskách vah a hledání spravedlivé rovnováhy mezi nimi. V rámci vymezení intenzity zájmu na ochraně práva cizince, případně jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života je žalovaný dle názoru žalobce povinen posoudit a zvážit, jaké jsou faktické a právní důsledky jeho rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizince, zejména pak, zda je jeho důsledkem přechodné či krátkodobé vycestování cizince, nebo jeho trvalé přesídlení, a tudíž i trvalé odloučení od jeho rodinných příslušníků pobývajících v České republice. V napadeném rozhodnutí však absentuje jakákoliv právní analýza možností návratu žalobce do České republiky, kdy žalovaný nesprávně nevěnoval této otázce žádnou pozornost, ač byla pro dané řízení, zejména pak posouzení přiměřenosti zásahu do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života relevantní. Žalobce pro úplnost uvedl, že nerozumí pojmu „speciální pobytový status“ (str. 13 a 17 napadeného rozhodnutí), jelikož tento pojem zákon o pobytu cizinců neupravuje. Má-li se jednat o zvláštní dlouhodobý pobyt nově zaváděný pro držitele dočasné ochrany, žalobce zdůrazňuje, že není státním občanem Ukrajiny, ani držitelem dočasné ochrany, tudíž takový pobytový status mu nebude moci být udělen. Žalobce má dále za to, že mu nelze klást k tíži neuvedení ničeho bližšího k jeho současné partnerce, slečně Amy Sarah Sow, nar. 17. 3. 2003, státní občance České republiky, jako tomu činil žalovaný na str. 14 napadeného rozhodnutí. S žalobcem totiž bylo vedeno správní řízení z moci úřední, v němž mu byla ukládána povinnost vycestovat z území České republiky ve správním orgánem stanovené lhůtě. V tomto typu řízení je to právě správní orgán, kdo je ve smyslu § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, včetně těch skutečností, které svědčí ve prospěch toho, jemuž je povinnost ukládána, a to i bez návrhu. Matka žalobce jakožto jemu blízká osoba existenci partnerského vztahu výslovně zmínila v rámci svého výsledku, kdy dodala, že se žalobce chce se svou družkou rovněž oženit. Partnerský vztah mezi žalobcem a jeho družkou vyplýval taktéž ze záznamů o provedených pobytových kontrolách. Pokud chtěl žalovaný za této situace vyvrátit či alespoň objasnit existenci a intenzitu partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho družkou, nic mu nebránilo v provedení výsledku družky žalobce. Za stavu spisového materiálu, jak byl shromážděn v předcházejícím správním řízení, však závěr žalovaného o neexistenci vazeb k družce považuje žalobce za nedostatečně odůvodněný a nemající dostatečnou oporu ve správním spisu. Obdobně považuje žalobce za nedostatečně odůvodněný závěr žalovaného na str. 15 napadeného rozhodnutí, že žalobce způsobil škodu majiteli bytu na adrese M. n. X., K. V., neuhradil náklady spojené s nájemným za byt a spotřebovanou energií a již má dvě exekuce. Jedná se totiž o skutkové zjištění žalovaného učiněné výlučně na podkladě záznamu o provedené pobytové kontrole ze dne 17. 6. 2024, respektive na podkladě vyjádření majitele bytu na uvedené adrese zachyceného v záznamu o provedené pobytové kontrole. Žalobce si k tomu dovoluje připomenout, že dle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze ve správním řízení použít jako důkazní prostředek. Hodlal-li tak správní orgán skutečnosti vyplývající z takového záznamu přičítat k tíži žalobci a dovozovat z nich proporcionalitu dopadu napadeného rozhodnutí, měl provést výsledek majitele bytu a umožnit žalobci se takového výsledku účastnit a klást vyslychané osobě otázky. K tomu žalobce poukazuje na bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 214/2021-38: *„Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou druhou část této námitky. Úřední záznamy sice obecně mohou tvořit součást správního spisu, nemohou být ale důkazem v dané věci, neboť to zákon výslovně vylučuje. Nejvyšší správní soud nesdílí názor správních orgánů a městského soudu, že*

v dané věci nebyl protokol o podání vysvětlení použit jako důkazní prostředek k vypracování závazného stanoviska, ale že byl zaměřen pouze na zjištění pobytu stěžovatelky a z toho vyplývající vztahy s její dcerou. Je třeba odlišit případ, kdy je podání vysvětlení užito k prověření skutečnosti, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední (např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 7 Azs 253/2014-23, NSS shledal, že podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 správního řádu lze použít pro zjištění, že není znám aktuální pobyt cizince), a kdy na jeho základě správní orgány činí skutkové zjištění rozhodné pro meritorní posouzení věci.“ Žalobce se dále neztotožňuje s tím, že by ze spisového materiálu nevyplývala určitá míra závislosti obou rodičů na žalobci (str. 16 napadeného rozhodnutí). Otec žalobce, pan K. M., nar. X., v rámci s ním provedeného výsledku výslovně uvedl, že je diabetik a že mu jeho syn, žalobce, pomáhá s provozem hotelu v Karlových Varech (například ubytovává hosty). Otec žalobce dále zdůraznil, že by pro něj bylo velice těžké, pokud by jeho syn musel vycestovat do Ruské federace a nemohl mu pomáhat. V České republice totiž nepobývá žádná další otcí žalobce natolik blízká osoba, která by mu mohla být nezbytnou oporou a podporou a mohla by žalobce nahradit, jelikož sestra žalobce, paní A. M., nar. X., státní občanka České republiky, trvale pobývá ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska. To, že otec není obeznámen s detaily osobního života svého syna, pak samo o sobě neznamená, že by nevyžadoval jeho pomoc v každodenním životě. Matka žalobce v rámci s ní provedeného výsledku uvedla, že poskytuje svému synovi ubytování v bytě v jejím vlastnictví, byla obeznámena s detaily jeho osobního a rodinného života s ohledem na blízkost vztahu mezi matkou a synem a vyjádřila svou citovou, emocionální a psychickou závislost na svém synovi. Z výpovědí obou rodičů tedy dle názoru žalobce vyplývala jejich závislost na žalobci a vysoká intenzita zásahu do jejich práva na respektování soukromého a rodinného života v případě zrušení pobytového oprávnění žalobci, jejich synovi. Žalovaný však význam a rozsah újmy hrozící rodičům žalobce nepřiléhavě zlehčoval. I v kontextu vymezení újmy hrozící rodičům žalobce pak žalovaný zcela nepřiléhavě, bez náležité právní analýzy, na str. 16 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce bude moci i po zrušení povolení k trvalému pobytu navštěvovat své rodinné příslušníky a být s nimi v kontaktu. Neobjasnil však, na základě jakého konkrétního pobytového oprávnění by žalobce, státní příslušník Ruské federace, mohl své rodinné příslušníky navštívit, když nespadá pod žádnou z výjimek podle § 2 nařízení vlády č. 55/2024 Sb. Ze všech výše uvedených důvodů považuje žalobce posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života za nedostatečné a nesprávné.

13. *Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný dostatečně nevypořádal ani námitku žalobce, že uložením povinnosti vycestovat z území České republiky žalobci dojde k porušení zásady non-refoulement vyjádřené v čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
14. *Konstatoval, že v průběhu předcházejícího řízení uplatňoval taktéž námitku porušení čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě zrušení jeho povolení k trvalému pobytu, a to s ohledem na absenci alternativních možností úpravy pobytového statusu na území České republiky a související bezprostřední hrozbu vycestování do země původu, s jejímž politickým režimem i vedením válečného konfliktu na území Ukrajiny žalobce dlouhodobě nesouhlasí. Napadeným rozhodnutím je přitom žalobci nejen rušeno nejvyšší pobytové oprávnění [povolení k trvalému pobytu], ale taktéž podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, ukládána povinnost vycestovat z území České republiky ve správním orgánem stanovené lhůtě. Jedná se tedy*

o období rozhodnutí o navrácení ve smyslu čl. 3 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), byť v modifikované podobě, jelikož rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nesplňuje první z podmínek rozhodnutí o navrácení podle čl. 3 odst. 4 návratové směrnice, tj. že se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný. I rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu však v případě nesplnění uložené povinnosti vycestovat z území České republiky ve stanovené lhůtě vede k neoprávněnému pobytu cizince na území České republiky. Ve vztahu k rozhodnutí o navrácení ve smyslu návratové směrnice Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 5. 2024, č.j. 2 Azs 316/2023-47, č. 4606/2024 Sb. NSS, dovodil: „Ze zmiňovaného rozsudku velkého senátu SDEU jednoznačně plyne, že stěžovatelka byla povinna v řízení o uložení povinnosti opustit území členských států aplikovat zásadu non-refoulement. Aplikace této zásady může vyústit v to, že vůči cizinci neoprávněně pobývajícímu na území České republiky nelze vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území.“ Právní věta tohoto rozsudku pak zní: „Správní orgán je povinen v řízení o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie (§ 50a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 30. 6. 2023) identifikovat konkrétní zemi, do které by měl cizinec vycestovat. Ve vztahu k ní musí posoudit, zda je vycestování cizince v souladu se zásadou nonrefoulement (§ 179 citovaného zákona).“ Žalobce je přitom přesvědčen, že se zásada non-refoulement uplatní i v řízení o zrušení pobytového oprávnění, jelikož je v jeho rámci povinnost vycestovat z území České republiky taktéž ukládána a současně jelikož konkrétně v případě žalobce jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu shodné s uložením povinnosti opustit území, případně dokonce důsledky uložení správního vyhoštění s ohledem na nemožnost návratu žalobce do České republiky. Ani v tomto kontextu nepovažuje žalobce za přílehavou argumentaci žalovaného na str. 13 napadeného rozhodnutí, že není navrácen do Ruské federace a že je na něm, zda a jakým způsobem si pobyt na území České republiky do budoucna vyřídí. Žalobce je přesvědčen, že aby rozhodnutí žalovaného mohlo být přezkoumatelně odůvodněno a dostalo požadavku na dodržování mezinárodních závazků České republiky, musí se v něm žalovaný zabývat tím, jaké jsou faktické a právní možnosti návratu cizince na území České republiky a jaké jsou důsledky konkrétního rozhodnutí, tj. zda má cizinec možnost setrvat v České republice na základě jiného typu pobytového oprávnění, setrvat v jiném členském státě Evropské unie, případně je nucen k přechodnému vycestování do země původu, nebo trvalému přesídlení. Jak žalobce tvrdil ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 9. 9. 2024, v jeho případě je trvalé přesídlení do Ruské federace téměř nevyhnutelným důsledkem napadeného rozhodnutí, tudíž právě v tomto typu řízení [řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu] měla být dle názoru žalobce jeho právu garantovanému čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod poskytnuta ochrana. Že se zásada non-refoulement uplatní taktéž například v řízení o prodloužení pobytového oprávnění, výslovně připustil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 31. 7. 2023, č.j. 2 Azs 162/2023-15. Pokud tak žalovaný nevěnoval námitce žalobce, že jeho navrácením do země původu dojde k porušení zásady non-refoulement, téměř žádnou pozornost (viz str. 13 či str. 17 napadeného rozhodnutí), nezjišťoval a nepřihlédl k vnitřním poměrům v zemi původu a stavu dodržování lidských práv a svobod tamějšího obyvatelstva, neposkytl dostatečnou ochranu právu žalobce na ochranu života a zdraví a právu nebýt vystaven mučení, krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, to vše v

rozporu s čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce považuje napadené rozhodnutí v této otázce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že řízení o zrušení trvalého pobytu bylo s žalobcem zahájeno z toho důvodu, že žalobce od roku 2013 do současnosti opakovaně a závažným způsobem narušuje veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých a je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Dále žalovaný uvedl, že není kompetentní k tomu, aby zohledňoval míru zavinění žalobce, od toho je příslušný soud, který rozhoduje o vinně a trestu za způsobené trestné činy, a v případě žalobce opakovaně rozhodl tak, že jej pravomocně odsoudil pro spáchání trestné činnosti.
16. Žalovaný uvedl, že k vydání napadeného rozhodnutí nejdříve vycházel z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), a to zejména aby vydané rozhodnutí bylo vydané s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby se na území České republiky nacházel cizinec, který byl pravomocně odsouzen pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu, přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti, [tyto] jsou závažným narušením veřejného pořádku. Shrne-li žalovaný chování žalobce na území České republiky od roku 2013, tak lze tvrdit, že opakovaně a dlouhodobě páchá trestnou činnost a porušuje právní předpisy České republiky. Kromě uvedené trestné činnosti má žalobce ke dni 21. 6. 2024 ve výpisu z karty řidiče celkem 27 záznamů v přestupcích. Z čehož jednoznačně vyplývá, že žalobce od 4. 9. 2005, tedy pouze 4 měsíce ode dne, co získal řidičské oprávnění, opakovaně porušuje dopravní pravidla silničního provozu, a to jak v nepovolené rychlosti, alkoholu za volantem nebo neoprávněném řízení bez řidičského oprávnění. Taktéž je nutné dodat, že i po zahájení správním řízení žalobce páchal v silniční dopravě dál přestupky, neboť poslední přestupek je ze dne 18. 11. 2022 a správní řízení bylo zahájeno dne 25. 4. 2022. Je tedy jednoznačné, že žalobce dlouhodobě v silniční dopravě porušuje stanovená pravidla a ohrožuje nejen zájem společnosti, ale z jeho chování je evidentní, že tyto zákony nedodržuje od samého počátku, kdy mu bylo uděleno řidičské oprávnění. Spisový materiál byl správním orgánem dále doplněn o usnesení vydané Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje ze dne 20. 11. 2023, vedené pod č.j. KRPK-84195-35/TČ-2023-190313, dle kterého byla odložena trestní věc podezření ze spáchání trestného činu proti životu a zdraví, kde žalobce měl fyzicky napadnout svoji přítelkyni paní A. S. S. Dále byl spisový materiál doplněn o zprávu o odložené věci vydané Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje ze dne 22. 3. 2024, vedenou pod č.j. KRPK-22823-8/PŘ-2024-190313, dle které je evidentní, že žalobce byl spatřován pro přestupek proti občanskému soužití, kterého se měl dopustit na své přítelkyni paní A. S. S. Z doložených zpráv od Policie České republiky je evidentní, že žalobce ani v současné době zákony České republiky nedodržuje. Je pravdou, že za uvedené přestupky nebyl odsouzen ani jiným způsobem trestán, neboť paní A. S. S. vždy uvedla, že si zranění způsobila sama bez cizího zavinění. Na základě této skutečnosti žalovaný odkazuje na § 77 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., který se liší od § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., který svým zněním odkazuje na důvodné nebezpečí ve vztahu do budoucna, zatímco § 77 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., pouze uvádí, že povolení k trvalému pobytu ministerstvo dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem

naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých. Z uvedeného vyplývá, že v případě zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. postačuje „pouze“ opakované narušení veřejného pořádku a není nutné toto posuzovat ve vztahu k možnému vztahu do budoucna. Žalovaný dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, sp.zn. 10 Azs 67/2023, kde je uvedeno, že Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce poukazující na nesprávný výklad pojmu opakované závažné narušení veřejného pořádku. Výkladem tohoto pojmu se zabýval opakovaně; například v nedávném rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27 (body 17 až 27), podle kterého správní orgány nemusejí hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, pokud rozhodují o zrušení cizincova trvalého pobytu z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku v minulosti. Na základě uvedeného rozsudku je evidentní, že správní orgán v rozhodnutí nemusí hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek v případě rozhodnutí o trvalém pobytu a postačí pouze opakované závažné narušení veřejného pořádku, což v případě účastníka řízení bylo splněno. V případě žalobce jsou tak splněny všechny podmínky pro zrušení jeho trvalého pobytu. Dle výše uvedených trestných činů a přestupků je jednoznačné, že žalobce opakovaně a dlouhodobě na území České republiky páchá trestnou činnost, a to i přesto, že byl trestními soudy odsouzen, musí počítat s tím, že mu bude zrušen jeho pobytový status se všemi výhodami, které z něho plynou. V tomto konkrétním případě, lze tvrdit, že žalobce opakovaně a závažným způsobem narušuje na území České republiky veřejný pořádek a žalovaný do budoucna od žalobce nemá záruky, že zákony České republiky nebude porušovat.

17. Co se týká trestných činů, které jsou již zahlazené či se žalobce osvědčil nebo uhradil peněžitý trest, žalovaný uvedl, že je sice pravdou, že v případě třetího trestu se žalobce osvědčil a ve čtvrtém případě byl peněžitý trest uhrazen, nicméně v daném případě se neposuzuje trestní zachovalost účastníka řízení, ale posuzuje se, zda cizinec opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a to, jak v celku přistupuje k dodržování platných právních norem na území hostitelského státu. Institut zahlazení trestu ostatně neslouží k zahlazení všech důsledků, které by zhoršily postavení jedince, nýbrž „*důsledkem uvedené fikce je, že ve výpisu z evidence Rejstříku trestů (§ 11 a násl. RejTr) se zahlazené odsouzení neuvádí a občan není povinen uvádět zahlazené odsouzení či zmiňovat se o své trestné činnosti při přijímání do zaměstnání ani při jiných příležitostech*“. Pro danou proceduru je relevantní, kolikrát a za co byl žalobce v minulosti odsouzen a jaký mu byl uložen trest, lhotejno, je-li takové odsouzení již zahlazeno. Minulá odsouzení svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti, ale i o tom, že odsouzení a následné tresty nemají na účastníka řízení žádný výchovný vliv, což značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu. Ministerstvo vnitra je dle § 165a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. oprávněno požadovat vydání nejen výpisu, ale i popisu z evidence Rejstříku trestů, tedy takové veřejné listiny, z níž jsou patrná i zahlazená odsouzení. Bylo by nelogické, aby správní orgán nemohl v řízeních o zrušení povolení k trvalému pobytu použít informace, je-li k jejich získání zákonem výslovně zmocněn, a to i s ohledem na § 50 správního řádu, neboť tato informace je skutečností, jež je mu známa z úřední činnosti. Zahlazení odsouzení neznamená, že by se žalobce uvedeného jednání nedopustil a že by tedy žalovaný k tomuto jednání nemohl při svém rozhodování v rámci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu přihlídnout.
18. Co se týká povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, žalovaný uvedl, že není kompetentní k tomu, aby zohledňoval míru zavinění žalobce, od toho je příslušný soud, který rozhoduje o vinně a trestu za způsobené trestné činy. Není tedy na místě, aby

žalobce v podané žalobě uváděl, že žalovaný měl přihlížet k povaze a míře závažnosti spáchaného trestného činu, neboť žalovaný především zjišťuje, zda byl žalobce na území České republiky odsouzen za úmyslné trestné činy a zda svým jednáním opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že se žalovaný řádně vypořádal s odůvodněním, proč jednání žalobce považuje za opakované závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

19. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016-29 a žalobní námitku, že žalovaný byl povinen vykládat jím aplikovaná ustanovení zákona o pobytu cizinci v souladu se směrnicí 2003/109/ES, a to bez ohledu na to, že žalobce nabyl povolení k trvalému pobytu před vstupem směrnice 2003/109/ES v platnost a účinnost a současně před přistoupením České republiky k Evropské unii, žalovaný uvedl, že uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu se týká řízení o trvalém pobytu, ve kterém byla projednávána skutečnost, zda cizinec splňuje podmínku pěti let pobytu k jeho udělení, ale nikoliv to, kdy by měl být cizinci přiznán status dlouhodobě pobývacího rezidenta, popřípadě to, zda splňuje podmínky k jeho udělení. Z tohoto důvodu je uváděný rozsudek zcela irelevantní, neboť řízení, které je v rozsudku projednáváno, se týká zcela jiné skutečnosti (pobytového statusu) než v případě žalobce, který s trvalým pobytem disponuje, ale nikoliv statutem dlouhodobě pobývacího rezidenta.
20. K námitce týkající se interpretace pojmu opakované závažné narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nesprávného právního závěru žalovaného o splnění podmínek pro aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že je pravdou, že žalobce má na území České republiky udělen trvalý pobyt občana 3. státu za účelem rodinný, ale k dnešnímu dni není držitelem statusu dlouhodobě pobývacího rezidenta. Neboť o tento status je povinen si žalobce požádat, což do dnešního dne neučinil. Na základě této skutečnosti žalovaný odkazuje na § 83 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., kde je jednoznačně uvedeno, že ministerstvo právní postavení rezidenta na území dále přizná cizinci s povolením k trvalému pobytu na území, kterému toto právní postavení nebylo přiznáno současně s vydáním povolení k trvalému pobytu, pokud o to cizinec písemně požádá a splňuje podmínky podle odstavce 1. Jelikož žalobci nebyl udělen status dlouhodobě pobývacího rezidenta, nevyjadřoval se žalovaný k bodům ve vyjádření týkajícím se těchto námitek, neboť jsou zcela irelevantní. S tím zároveň souvisí i námitky ve vyjádření týkající se absence skutečného, dostatečně závažného a aktuálního ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, neboť jak bylo již uvedeno, s tím, že žalobce nedisponuje statutem dlouhodobě pobývacího rezidenta, postačí „pouze“ opakované narušení veřejného pořádku a není nutné toto posuzovat ve vztahu k možnému vztahu do budoucna, což je v případě žalobce splněno.
21. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, sp.zn. 10 Azs 67/2023, kde je uvedeno, že Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce poukazující na nesprávný výklad pojmu opakované závažné narušení veřejného pořádku. Výkladem tohoto pojmu se zabýval opakovaně, například v nedávném rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27 (body 17 až 27), podle kterého správní orgány nemusejí hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, pokud rozhodují o zrušení cizincova trvalého pobytu z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku v minulosti. Na základě uvedeného rozsudku je evidentní, že žalovaný v rozhodnutí nemusí

hodnotit, zda je žalobce aktuální hrozbou pro veřejný pořádek v případě rozhodnutí o trvalém pobytu a postačí pouze opakované závažného narušení veřejného pořádku, což v případě žalobce bylo splněno.

22. Stran směrnice 2003/109/ES žalovaný uvedl, že tato se týká příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícím rezidenti, což není případ žalobce. Žalobci byl dne 1. 1. 2002 udělen trvalý pobyt občana 3. státu, ale nikoliv rezident. V jeho případě tedy na něho nemůže být aplikována směrnice 2003/109/ES. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2023, sp.zn. 5 Azs 140/2023, jenž se týká kasační stížnosti žalobce a ve kterém je v bodě 21 uvedeno: *„Žalobci bylo uděleno pobytové oprávnění v režimu hlavy IV zákona o pobytu cizinců, tedy nikoli jako rodinnému příslušníkovi občana EU, pokud stěžovatel z důvodu narušení veřejného pořádku žalobci toto udělené pobytové oprávnění odnímá, musí postupovat v režimu, v jakém mu bylo uděleno (jinými slovy, lze zrušit pouze to, co bylo uděleno, nikoli to, co uděleno nebylo). Původní pobytový titul žalobce se nezměnil. V daném případě tak stěžovatel postupoval zcela správně, aplikoval-li § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Udělený pobytový titul žalobce se bez dalšího samotným získáním postavení rodinného příslušníka občana EU nezměnil (srov. rozsudek NSS ze dne 28.02.2020, č.j. 8 Azs 297/2019-50). Hodlá-li žalobce z tohoto titulu uplatňovat svůj nárok, nejprve musí požádat o povolení k pobytu rodinného příslušníka občana EU v rámci hlavy IV a zákona o pobytu cizinců“*. Žalobce chtěl být v rámci řízení o zrušení trvalého pobytu považován za rodinného příslušníka občana EU, a to na základě uzavřeného manželství s paní R., kterou si vzal během vedeného správního řízení. Následně Nejvyšší správní soud ve vydaném rozsudku uvedl, že o změnu svého pobytového titulu musí sám žalobce požádat, aby jeho řízení mohlo být projednáváno na základě jiného pobytového statusu. Tudíž z uvedeného je jednoznačné, že lze zrušit pouze to, co bylo žalobci uděleno, resp. o co si u správního orgánu požádal. Žalobci byl udělen trvalý pobyt občana 3. státu, ale nikoliv rezident, neboť o tento pobytový status si musel u správního orgánu osobně požádat, viz § 83 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Z tohoto důvodu, jak bylo již uvedeno, se žalovaný dále k námitkám týkajícím se právě trvale dlouhodobě pobývajícím rezidenta dále nebude vyjadřovat, neboť tímto statutem žalobce nedisponuje.
23. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce uvedl, že žalovaný odmítl posuzovat, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, kde popsané vady napadeného rozhodnutí jej činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalovaný pro úplnost, a především pro upřesnění opět uvedl, že žalobce je držitelem trvalého pobytu občana 3. státu za účelem rodinný, ale není držitelem statusu dlouhodobě pobývajícím rezidenta. K těmto námitkám se tedy žalovaný nebude již vyjadřovat. S tím souvisí námitky týkající se absence skutečného, dostatečně závažného a aktuálního ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, neboť jak bylo již uvedeno, tak žalobce nedisponuje statutem dlouhodobě pobývajícím rezidenta a postačí „pouze“ opakované narušení veřejného pořádku a není nutné toto posuzovat ve vztahu možnému do budoucna, což v případě žalobce je splněno, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, sp.zn. 10 Azs 67/2023.
24. Ohledně tvrzeného nepřiměřeného a nedostatečně zjištěného dopadu do žalobcova rodinného a soukromého života odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 14 až 18. Žalovaný se podrobně zabýval jak rodinnou a osobní situací žalobce, tak i přiměřeností dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života a nezbytností tohoto zásahu. Na základě zjištěných skutečností, za které byl žalobce odsouzen, dospěl

žalovaný k závěru, že vydané rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce jakožto cizinec je povinen po celou dobu svého pobytu zde dodržovat platné zákony, pokud se tak neděje, musí počítat i s možností zrušení pobytu. Navíc v daném případě nelze ani hovořit o integraci do české společnosti. Integrovat se do většinové společnosti znamená mimo jiné i to, že žalobce bude dodržovat zákony České republiky, což v případě žalobce neplatí. V daném případě je to navíc právě žalobce, kdo svým trestným jednáním mimo jiné mohl způsobit zásah do vlastního soukromého nebo rodinného života. A pokud žalobce sám zpřetrhal vazby na zemi původu, je to zcela jeho osobní rozhodnutí. Žalobce se navíc sám a dobrovolně rozhodl přesídlit do České republiky, což mu bylo umožněno, a výsledkem je jeho trestná činnost. V souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí správní orgán poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 46/2008-71, kde je konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v České republice vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky. V případě tohoto řízení bylo pouze rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu. Rovněž mu toto rozhodnutí žádným způsobem nezamezuje v přístupu na trh práce. Pokud správní orgán posuzuje přiměřenost rozhodnutí, pak poměřuje na jedné straně pobyt cizince a skutečnosti v jeho prospěch a na druhé straně závažnost jednání vedoucího k odebrání pobytového statusu. V daném případě pak pravomocné odsouzení přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu, přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní a přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti jednoznačně převažují nad zájmy žalovaného [správně: žalobce, pozn. soudu]. V daném případě na straně žalobce nejsou zjištěny žádné závažnější skutečnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí ve věci zrušení trvalého pobytu. Vydané rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem. Žalobce si mohl a měl být vědom při páčání úmyslné trestné činnosti veškerých možných důsledků, což vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30: „*Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců*“, nejnověji potvrdil v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č.j. 9 Azs 90/2019-35. Na základě uvedeného má správní orgán za to, že vydané rozhodnutí je přiměřené svým dopadem, je naprosto na místě a zároveň je v souladu s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., a to i s ohledem na veřejný zájem. Žalovaný dále doplnil, že žalobce si dne 1. 3. 2023 podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana ČR, tedy mu nebyla odebrána možnost legalizovat si pobyt v ČR jiným způsobem, byť ne tak výhodným, jako je trvalý pobyt.

25. Stran čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. žalovaný uvedl, že již v napadeném rozhodnutí poukázal na článek 8 Úmluvy, kde se doslovně uvádí, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu ochrany národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že v daném případě může žalovaný do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí stanoveném zákonem, v tomto případě zákonem č. 326/1999 Sb. a správním řádem. Toto řízení se vede z důvodu odsouzení žalobce, neboť bylo zjištěno, že od roku 2013 opakovaně a dlouhodobě páchá

trestnou činnost a porušuje právní předpisy České republiky. Kromě uvedené trestné činnosti má žalobce ve výpisu z karty řidiče ke dni 21. 6. 2024 celkem 27 záznamů v přestupcích, a to od 4. 9. 2005 do 18. 11. 2022. Žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy. Výše uvedené skutečnosti za takovéto mimořádné a závažné okolnosti považovat nelze. Sám žalobce po celou dobu správního řízení nenamítal, že zrušení pobytu by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 A 233/2017-29, kde se v bodě 17 uvádí: „Je zřejmé, že rozhodování o tom, komu bude pobyt na území státu povolen či zrušen, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly názor, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území a s ohledem na vlastní zájmy.“

26. Žalovaný dále uvedl, že dne 1. 2. 2023 bylo žalovaným pod č.j. OAM-736-37/ZR-2022 vydáno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 2. 2023. Proti vydanému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Dne 11. 12. 2023 vydal Krajský soud v Plzni rozsudek sp.zn. 55 A 10/2023, který se téhož dne stal pravomocným a kterým bylo rozhodnutí potvrzeno a podaná žaloba zamítnuta. Proti rozsudku podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce kasační stížnost. Dne 11. 3. 2024 vydal Nejvyšší správní soud rozsudek sp.zn. 5 Azs 12/2024, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek nabyt právní moci dne 12. 3. 2024. Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že žalovaný dostatečně nezjistil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Na základě této skutečnosti žalovaný v rámci zjišťovaných nových skutečností provedl v rámci zjišťování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce několik šetření, tak aby splnil podmínky, na základě kterých bylo řízení vráceno k novému projednání. V první řadě je důležité uvést, že v rámci správního řízení bylo zjištěno, že žalobce se svou manželkou paní R. Š., nar. X., st. přísl. Česká republika rozvádí (poznámka správního orgánu – manželství bylo uzavřeno v rámci správního řízení dne 20. 6. 2022). Zároveň bylo zjištěno, že žalobce udržuje vztah s paní A. S. S., ale je také důležité dodat, že ke své nové partnerce žalobce neuvedl žádné podrobnější informace, tak ani jeho právní zástupce v doložených vyjádřeních, a to po celou dobu vedeného správního řízení, nesplnil tedy podmínku § 52 správního řádu, kde je výslovně uvedeno, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Z důvodu, aby žalovaný zjistil nové skutečnosti ohledně rodinných vazeb žalobce, předvolal žalobce k sepsání protokolu o výsledku, a to dne 25. 7. 2024 v 11 hodin. V uvedený den se žalobce dostavil, ale využil svého práva a odmítl vypovídat. Je důležité dodat, že žalovaný žalobce opětovně k sepsání výsledku předvolal převážně z toho důvodu, aby zjistil nové skutečnosti v rámci rodinných vazeb, což z jeho strany bylo odmítnuto, a tedy žalovanému bylo znemožněno zjišťovat nové skutečnosti ohledně rodinných vazeb. Není tedy na místě, aby žalobce uváděl, že žalovaný si měl o nové partnerce žalobce zjistit podrobnější informace sám, a to během vedeného správního řízení, když především

žalobce je právě ten, kdo žalovanému neumožnil v rámci sepsání protokolu o výsledku zjistit nové skutečnosti, neboť odmítl vypovídat na otázky žalovaného. V tomto žalovaný musí rovněž poukázat na znění § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde se doslovně uvádí, že účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Což se v daném případě prokazatelně nestalo. Žalobce sám se rozhodl nespolupracovat, odmítl vypovídat a následně v žalobě uvedl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečnosti potřebné k posouzení přiměřenosti. Takovýto názor nelze akceptovat. Žalovaný se v rámci řízení pokusil všemi dostupnými prostředky zjistit potřebné informace a nelze k tíži žalovaného přičítat to, že žalobce odmítá vypovídat, nespolupracuje. V rámci šetření v průběhu správního řízení byli k výsledku předvoláni i matka a otec žalobce, ti se k sepsání protokolu o výsledku svědka dostavili a odpovídali na otázky žalovaného. Byla jim položena i otázka týkající se nové partnerky žalobce, přičemž matka žalobce uvedla, že [ona partnerka] se jmenuje E. S., je jí X. let, žalobce by si ji chtěl co nejdříve vzít za manželku, osobně se s ní matka žalobce nepotkala, neznají se. Otec žalobce uvedl, že neví, s kým jeho syn tedy žalobce nyní žije ve společné domácnost, a nevěděl, že by měl novou partnerku. Dle uvedeného je evidentní, že ani rodiče o nové partnerce žalobce neví podrobnější informace a osobně se neznají. Co se týká rodičů žalobce, tak ve svém vyjádření žalobce uvedl, že zdravotní stav jeho otce se neustále zhoršuje, v důsledku čehož žalobcův otec potřebuje žalobcovu pomoc, bez které se není schopen obejít. S matkou má blízké vztahy, odloučení od syna by ji zruinovalo, matka aktuálně žalobci poskytuje ubytování a pomáhá mu překonávat složité životní období související s jeho rozvodem. K uvedenému vyjádření žalovaný uvádí, že uvedená argumentace je pouze obecná. Žalobce ke svým životním poměrům neuvedl žádné podrobnější informace, a to především nedoložil žádné podpůrné dokumenty, které by tyto informace potvrzovaly. Taktéž žalobce více své tvrzení nerozvedl, neuvedl nic konkrétního, a především nepopsal konkrétní dopady, které by do jeho soukromého a rodinného života mělo zrušení trvalého pobytu. Co se týká námitky, že žalobce pomáhá svému otci s provozem jeho hotelu, je třeba uvést, že otec žalobce pouze uvedl, že jeho syn mu pomáhá příležitostně, a to pouze brigádně. Tedy lze shrnout, že žalobcův otec potřebuje pomoc pouze příležitostně, tedy se nejedná o činnost, která by byla pro provoz ubytovacího zařízení nepostradatelná. Co se týká zdravotního stavu otce žalobce, tak ten při výsledku svědka pouze uvedl, že je diabetik, z čehož však nezbytnost jakékoliv pomoci ze strany dalších osob vskutku dovést nelze. Dále byla provedena pobytová kontrola na adrese žalobcova posledního hlášeného pobytu Ch. X., K. V., tedy na adrese, kterou mu poskytla jeho matka. Na uvedené adrese v rámci šetření nebyl žalobce policejní hlídkou zastížen, ale od obyvatel domu bylo zjištěno, že na uvedené adrese někdy sám přespí. Je tedy evidentní, že žalovaný v rámci nového dokazování provedl všechna jemu možná šetření, které v rámci posouzení přiměřenosti provádí, a nelze uvádět, že žalobce [správně: žalovaný, pozn. soudu] nedostatečně a nesprávně zjistil dopad do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný opětovně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 14 až 18, kde je vše podrobně uvedeno.

27. K námitce nedostatečně odůvodněného závěru žalovaného na str. 15 napadeného rozhodnutí, že žalobce způsobil škodu majiteli bytu na adrese M. n. X., K. V., neuhradil náklady spojené s nájemným za byt a spotřebovanou energií a již má dvě exekuce, žalovaný uvedl, že se jedná o skutkové zjištění žalovaného učiněné výlučně na podkladě záznamu o provedené pobytové kontrole ze dne 17. 6. 2024, respektive na podkladě vyjádření majitele bytu na uvedené adrese zachyceného v záznamu o provedené pobytové kontrole.

K žalobní námitce, že dle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze ve správním řízení použít jako důkazní prostředek a že hodlal-li tak správní orgán skutečnosti vyplývající z takového záznamu přičítat k tíži žalobci a dovozovat z nich proporcionalitu dopadu napadeného rozhodnutí, měl provést výslech majitele bytu a umožnit žalobci se takového výsledku účastnit a klást vyslýchané osobě otázky, žalovaný uvedl, že je mu známá skutečnost, že zjištěné skutečnosti nemohou sloužit jako důkaz v dané věci, ale mohou být součástí spisu. Taktéž je třeba uvést, že je z napadeného rozhodnutí je patrné, že o zjištěné skutečnosti, které jsou žalobcem napadány v námitkách, se nijak podrobněji žalobce neopírá. Z tohoto důvodu považuje žalovaný uvedenou námitku za bezvýznamnou.

28. K námitce týkající se invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny a že s ohledem na vnitřní poměry v Ruské federaci a absenci jiných možností řešení pobytové situace účastníka řízení z hlediska zákona o pobytu cizinců by zrušení povolení k trvalému pobytu bylo rovněž v rozporu s čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, žalovaný uvedl, že následně co bude pravomocně ukončeno řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce, bude mu v rozhodnutí uložena povinnost opustit území České republiky (nadto podle Nejvyššího správního soudu nejde o nucené vycestování), ale je nutné dodat, že žalobce není tímto výrokem navrácen do Ruské federace. Je zcela na žalobci, zda si pobyt na území České republiky zařídí jiným způsobem, popřípadě kam vycestuje (tímto správní orgán odkazuje na obdobné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27.) Zvláštním důvodem nemůže být ani žalobcův 25letý, tedy dlouhý pobyt na území České republiky a pravděpodobně značně vyhaslé vztahy k zemi původu. I nad tím totiž převáží, že žalobce velkou část svého života v České republice strávil jako osoba soustavně páchající závažnou trestnou činnost určitého typu. Jelikož žalobce narušoval veřejný pořádek v České republice způsobem velmi závažným, navíc opakovaně a dlouhodobě, je přiměřené, aby snesl udělení výjezdního příkazu. Dále je třeba podotknout, že žalobce již v průběhu vedeného správního řízení 2x požádal o udělení přechodného pobytu na území České republiky za účelem blízkého rodinného příslušníka občana České republiky, řízení bylo v obou případech zastaveno. Z uvedeného je jednoznačné, že žalobci je známá skutečnost, jakým způsobem může následně svůj pobytový status na území České republiky legalizovat.
29. Žalovaný dále konstatoval, že co se týká obtížné předvídatelnosti vývoje současné geopolitické situace a souvisejících sankčních opatření přijímaných vůči Ruské federaci ze strany členských států Evropské unie v reakci na vyvolaný válečný konflikt na území Ukrajiny, žalobce uvedl, že v současné době ruští občané mají omezené možnosti žádat o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky na zastupitelských úradech. Pokud by účastník řízení prokázal, že jeho vycestování do země původu je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní všechny zákonem stanovené podmínky, podat žádost o speciální pobytový status. V případě, že by podmínky k jeho přijetí nesplnil, bude na něm, aby si zajistil přijetí v jiné bezpečné zemi, kde jeho odsouzení za trestnou činnost nebude překážkou udělení pobytového oprávnění. K tomuto dále žalovaný odkázal na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 3. 2023, sp.zn. 55 A 10/2023, kde je uvedeno, že „není důvod považovat toto řešení pobytu žalobce na území České republiky za pouze hypotetické. S ohledem na stávající agresi Ruské federace na Ukrajině, zahrnující porušování kogentních norem mezinárodního práva, porušování mezinárodního humanitárního práva a mezinárodního práva lidských práv, lze pochybovat, že by Česká republika nutila kohokoliv k vycestování zpět do Ruské federace“.

30. Zvláštním důvodem nemůže být dle žalovaného ani žalobcův zhruba 25letý, tedy dlouhý pobyt na území České republiky a pravděpodobně značně vyhaslé vztahy k zemi původu. I nad tím totiž převáží, že žalobce více než polovinu svého života v České republice strávil jako osoba soustavně páchající závažnou trestnou činnost určitého typu. Jelikož žalobce narušoval veřejný pořádek v České republice způsobem velmi závažným, navíc opakovaně a dlouhodobě, je přiměřené, aby snesl udělení výjezdního příkazu a s ním i nutnost fakticky znovu po dlouhé době vybudovat svou osobní existenci v zemi původu. S ohledem na to, že je mužem středního věku bez patrných vážných zdravotních obtíží, není nepřiměřené to po něm žádat.
31. Žalovaný rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Azs 210/2017, kde je uvedeno, že *„pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí“*. Skutečnost, že oprávnění k pobytu na území jiného státu než toho, jehož je žalobce občanem, není základním lidským právem, rovněž opakovaně ve svých nálezech judikoval Ústavní soud.
32. Na místě tak není ani poznámka žalobce o porušení zásady nenavrácení (non-refoulement). Důvodem, proč žalovaný považuje uvedenou námitku za nepřijatelnou, je skutečnost, že žalobce nedoložil žádné podpůrné dokumenty, že by mu v případě navrácení do země původu hrozilo nějaké nebezpečí. Taktéž nedoložil ani své tvrzení, že nesouhlasí s politickým režimem své země původu a že se proti němu veřejně vyjadřuje. Jelikož svá tvrzení, jakkoliv neprokázal, nelze se blíže zaobírat jeho tvrzením a také nelze vyloučit, že by byl v této souvislosti v případě vycestování z území České republiky ohrožen jeho život či zdraví, popřípadě že by mu hrozilo povolání k výkonu vojenské služby v Ruské federaci, takovou informaci taktéž blíže neuváděl ani nedoložil. Na základě této skutečnosti žalovaný odkazuje na § 52 správního řádu, kde je uvedeno, že cizinci jsou povinni dokládat důkazy na podporu svých tvrzení, což žalobce nic takového nedoložil. Co se týká geopolitické situace na území Ruské federace, tak k uvedené námitce se již žalovaný vyjadřoval výše. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 235/2022-27 ani uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě z území České republiky, spojené se zrušením povolení k trvalému pobytu, samo o sobě není v rozporu se závazkem non-refoulement. *„Stěžovateli se touto povinností neukládá navrátit se do země původu, nýbrž ‚jen‘ vycestovat z území České republiky. Dostát závazku non-refoulement lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. [...] V posuzované věci má stěžovatel k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit.“*
33. Závěrem žalovaný uvedl, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není trestem vyhoštění. Trest vyhoštění je daleko restriktivnějším ukončením pobytu cizince na území a kromě povinnosti vycestovat z území je spojen se zákazem pobytu a s nemožností v době tohoto trestu získat oprávnění k pobytu. Naproti tomu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu znamená sice ztrátu daného pobytového titulu, ale cizinci, v daném případě žalobci, není vysloven zákaz pobytu. Žalobce tak může i po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žádat o udělení jiného pobytového oprávnění. Je na samotném žalobci, aby po zrušení platnosti pobytu našel cestu k pravidelným kontaktům se svou případnou rodinou, což vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, sp.zn. 2 Azs 65/2017: *„Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si*

jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispoločenským jednáním o něj může přijít.“ Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, v němž se v bodě 24 uvádí, že pokud žije cizinec na území státu, jehož není občanem, „*musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí jeho právo na území pobývat*“. Rovněž pak ve zmiňovaném rozsudku tamtéž v bodě 24 soud konstatuje, že cizinec „*mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat*“.

34. Dle žalovaného bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem.

IV.

Replika žalobce

35. Žalobce se ve své replice vyjádřil k následujícím bodům vyjádření žalovaného.

K nepřípustnému použití zpráv Policie České republiky o odložení věci

36. V prvé řadě žalobce považuje za nesprávné právní závěry žalovaného na str. 12 až 13 vyjádření, že by zprávy Policie České republiky o odložení věci o podezření z trestného činu a odložení věci o podezření z přestupku bylo možné klást žalobci k tíži v rámci posuzování možnosti aktivace výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců či přihlížet k nim při vymezení intenzity veřejného zájmu na zrušení trvalého pobytu žalobci a jeho poměřování s protichůdným zájmem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce. Trestní právo totiž ovládá obecně platná zásada presumpce neviny vyjádřená v § 2 odst. 2 trestního řádu a dále v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V souladu s ní nelze na nikoho hledět jako na nevinného, dokud není jeho vina vyslovena pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu. Ačkoliv správní orgán tvrdí, že zprávy Policie České republiky zohledňuje „*pouze*“ v rámci posouzení, zda žalobce opakovaně závažně narušil veřejný pořádek, implicitně tím naznačuje, že by již samotné podání trestního oznámení třetí osobou mohlo znamenat, že se žalobce protiprávního jednání ohrožujícího veřejný pořádek mohl dopustit, tj. ohrozit veřejný pořádek, hodnotu chráněnou trestním právem. To však v trestním řízení nebylo zjištěno ani prokázáno, a to ani v míře nezbytné pro zahájení trestního stíhání, přičemž ve smyslu čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod pouze soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy a správní orgán si není oprávněn o této skutečnosti (zda byl spáchán trestný čin) učinit v tomto řízení úsudek, jak vyplývá z § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce má s ohledem na výše uvedené za to, že se jednalo ze strany žalovaného o nepřípustnou argumentaci odporující principu presumpce neviny.

K povinnosti žalovaného posoudit, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti

37. Pokud jde o posuzování aktuálnosti hrozby, kterou by osobní chování žalobce mohlo představovat pro veřejný pořádek, žalovaný na str. 13 vyjádření poukázal, že v rozsudku ze dne 4. 5. 2023, č.j. 10 Azs 67/2023-44 a dále rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č.j. 3 Azs 235/2022-27, Nejvyšší správní soud dovodil, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgán není povinen posuzovat aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek, kterou osobní chování cizince

představuje, jelikož posuzuje pouze opakovanost a závažnost narušení veřejného pořádku, jak vyplývá z dikce § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce k tomu ve shodě s podanou žalobou zdůrazňuje, že právní závěry vyplývající z těchto rozsudků byly ve vztahu k ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců aplikovanému rovněž v případech žalobce překonány, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2024, č.j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS, podle jehož bodu 32 platí: „*Aby mohlo ministerstvo neudělit či odejmout cizinci – dlouhodobému rezidentovi ve smyslu směrnice 2003/109/ES – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, zde podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců [ale totožně to platí u důvodů podle § 77 odst. 1 písm. h) a i); § 77 odst. 2 písm. a), e) a f); § 75 odst. 1 písm. c) a e); § 75 odst. 2 písm. e) a f); § 83 odst. 1 písm. b); a § 85 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců], musí shledat, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.*“

K tomu, zda se na případ žalobce uplatní směrnice Rady 2003/109/ES

38. Ve vztahu k argumentaci žalovaného, že žalobci nebylo zvlášť přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství, tudíž se na jeho případ směrnice 2003/109/ES neaplikuje, žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dovodil, že se tato směrnice aplikuje i na řízení o žádosti o vydání (tudíž i odnětí) povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců (po 5 letech nepřetržitého přechodného pobytu na území České republiky), a to s ohledem na vnitrostátní propojení obou institutů. Žalobce přitom materiální podmínky ve smyslu směrnice 2003/109/ES splňuje, tj. nepřetržitě oprávněně pobývá na území České republiky mnohem déle než 5 let (čl. 4 odst. 1 směrnice 2003/109/ES), konkrétně více než 25 let.
39. Žalobce na podporu právní argumentace týkající se nutnosti výkladu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve světle požadavků vyplývajících ze směrnice 2003/109/ES a judikatury Soudního dvora Evropské unie k jejímu výkladu poukázal na bod 44 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č.j. 4 Azs 6/2023-32: „*(...) i kdyby na stěžovatele nedopadala pobytová směrnice, která se týká občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků, nýbrž „pouze“ směrnice o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, jejíž materiální podmínky stěžovatel splňuje, neboť po dobu 5 let nepřetržitě oprávněně pobýval na území České republiky, bylo by zapotřebí posoudit danou otázku shodně. Podle čl. 9 odst. 3 uvedené směrnice mohou členské státy stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, ovšem uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12. Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 3. 9. 2020 ve věci C-503/19 a C-592/19, UQ a SI, dovodil, že zamítnutí přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (a tedy analogicky i odnětí tohoto postavení) nemůže být postaveno pouze na skutečnosti, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin. Je třeba zohlednit a poměřit několik faktorů, a sice na jedné straně závažnost nebo povahu trestného činu, kterého se dopustila dotčená osoba, nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost, a na druhé straně délku jejího pobytu v hostitelském členském státě, jakož i její případné vazby s tímto členským státem. Soudní dvůr EU zobecnil svoji ustálenou judikaturu tak, že opatření odůvodněná pomocí důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu příslušnými vnitrostátními orgány ukáže, že osobní chování dotyčné osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V judikatuře Soudního dvora EU týkající se omezení práva*

pobytu cizích státních příslušníků je tedy jasně patrný trend, který umožňuje zrušit právo pobytu z důvodu trestné činnosti pouze tehdy, jestliže by daná osoba i do budoucna představovala závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.“ I v tomto rozsudku tak Nejvyšší správní soud zjevně kladl důraz na nutnost splnění materiálního hlediska pro vznik povinnosti správního orgánu vykládat příslušné ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizinci ve světle směrnice 2003/109/ES. Kromě toho Nejvyšší správní soud již v tomto rozsudku poukázal, že v případě zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci, dlouhodobě pobývajícímu rezidentovi, je třeba posuzovat aktuálnost ohrožení veřejného pořádku, které jeho osobní chování představuje (blíže se tomu pak věnoval ve výše citovaném rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č.j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS).

40. Pokud pak žalovaný na str. 14 vyjádření uvádí, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016-29, č. 3448/2016 Sb. NSS, na nějž žalobce odkazoval v žalobě, je pro tuto věc „zcela irelevantní“, žalobce s tím nesouhlasí, a to z následujících důvodů. Ačkoliv se tento rozsudek týkal řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nikoliv tedy řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, Nejvyšší správní soud v něm vyslovil obecně platné závěry týkající se provázanosti institutu povolení k trvalému pobytu a institutu dlouhodobě pobývajícího rezidenta a nutnosti eurokonformního výkladu ustanovení upravujících povolení k trvalému pobytu, tj. ve světle směrnice 2003/109/ES. Žalobce pro úplnost cituje bod 21 tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu: *„Tím, že zákonodárce tyto dva instituty provázal, musí být i samotné řízení o trvalém pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců vedeno v souladu s požadavky Směrnice. Pokud by k tomuto provázání nedošlo, mohl by zákon stanovit podmínky pro přiznání trvalého pobytu prakticky libovolně, neboť jde o vnitrostátní institut. Jestliže však zákon pro přiznání postavení rezidenta stanoví podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány eurokonformně, resp. v souladu s požadavky Směrnice a případnou judikaturou Soudního dvora. Tento závěr platí i pro § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který stanoví důvody pro nevydání, zánik platnosti a zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (mj. nesplnění podmínek stanovených v § 68 uvedeného zákona). Tyto důvody, včetně § 68 zákona o pobytu cizinců, musí být aplikovány v souladu s důvody pro nepřiznání postavení rezidenta dle Směrnice.“* Nejvyšší správní soud pak na citovaný rozsudek sám navázal taktéž v rozsudcích týkajících se řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, kdy například v bodu 27 již výše citovaného rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č.j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS, uvedl: *„(...) Všechna tato ustanovení totiž mají vztah k veřejnému pořádku jako směrniceovému důvodu pro zamítnutí či neudělení postavení dlouhodobého rezidenta. [K tomu, že zákonodárce provázal úpravu právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta podle směrnice 2003/109/ES s vnitrostátním trvalým pobytem podle § 68 zákona o pobytu cizinců (po pěti letech pobytu), podrobněji rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2016, č.j. 9 Azs 95/2016-29, č. 3448/2016 Sb. NSS, body 20 a 21. K tomu, že konkrétní výčet důvodů a typových situací ve směrnici je úplný, také rozsudek 2 Azs 144/2020, bod 23.]“*
41. Ačkoliv tedy žalobce o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta formálně podle § 83 zákona o pobytu cizinců nepožádal, materiálně dlouhodobě pobývajícím rezidentem v Evropském společenství vzhledem k době jeho pobytu na území České republiky bezpochyby je, přičemž vzhledem k provázanosti právní úpravy obou institutů by i v jeho případě měly být podmínky pro odnětí povolení k trvalému pobytu vykládány shodně jako v případě cizinců, kterým bylo právní postavení dlouhodobě

pobývajícího rezidenta formálně přiznáno. Žalovaný tak byl dle názoru žalobce povinen před přijetím rozhodnutí podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců posoudit, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

K tomu, zda má zahlazení všech odsouzení význam pro aktivaci výhrady veřejného pořádku

42. Žalovaný dále na str. 13 vyjádření uvedl, že samotné zahlazení všech odsouzení žalobce nevylučuje přihlídnutí k nim v rámci posuzování možnosti aktivace výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tuto skutečnost nerozpорије, avšak má za to, že právě zahlazení všech jeho odsouzení a aktuální absence jakéhokoliv záznamu ve výpisu z evidence rejstříku trestů naznačují, že se žalobce ze svého předchozího protiprávního jednání poučil, že se již aktuálně žádného protiprávního jednání ohrožujícího zájmy chráněné trestními předpisy nedopouští a že předchozí trestní odsouzení ve spojení se správním řízením o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu vedly k nápravě žalobce. Zahlazení všech odsouzení taktéž svědčí o nízkém stupni typové závažnosti dříve spáchaných trestných činů, a to s ohledem na formulaci podmínek pro zahlazení odsouzení v trestním zákoníku. Zahlazení všech odsouzení tak je dle názoru žalobce významným a nezanedbatelným kritériem pro posouzení, zda osobní chování žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a zejména pak aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tj. zda jsou splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

K tomu, zda je na místě zohlednit závažnost trestné činnosti

43. Žalovaný na str. 13 až 14 vyjádření uvádí: „Není tedy na místě, aby žalobce v podané žalobě uváděl, že žalovaný měl přihlížet k povaze a míře závažnosti spáchaného trestného činu, neboť žalovaný především zjišťuje, zda byl žalobce na území České republiky odsouzen za úmyslné trestné činy a zda svým jednáním opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek.“ Žalobce považuje argumentaci žalovaného za nesprávnou, vnitřně rozpornou a odporující samotnému znění § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které lze aplikovat výlučně v případě, kdy žalovaný správní orgán shledá, že cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Veřejný pořádek či závažné narušení veřejného pořádku jsou neurčitými právními pojmy nedefinovanými v zákoně o pobytu cizinců, při jejichž výkladu by se správní orgán měl vyvarovat nepřipustného automatismu a vždy zohlednit individuální okolnosti každého případu, mimo jiné právě závažnost protiprávního jednání, jehož se cizinec dopustil (k tomu viz rovněž usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, citované již v doplnění žaloby). K tomu pak přistupuje výše popsaná povinnost eurokonformního výkladu tohoto ustanovení. Žalovaný tak byl povinen zohlednit typovou závažnost trestných činů spáchaných žalobcem, povahu a výměru uložených trestů, individuální okolnosti, za nichž ke spáchání jednotlivých trestných činů došlo, i chování žalobce před a po jeho pravomocném odsouzení.

K nedostatečnému posouzení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků

44. Žalobce znovu zdůraznil, že i přes jeho rozvod s manželkou, Š. R., občankou České republiky, disponuje nadále na území České republiky rozsáhlými soukromými a rodinnými vazbami navázanými v rámci jeho dlouhodobého pobytu na území České republiky (od r. 1998) požívajícími ochrany skrze čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jimž dle jeho názoru nebyla věnována v napadeném rozhodnutí dostatečná pozornost, a to právě s poukazem na rozvod manželství a související ukončení péče žalobce o nezletilou dceru manželky. Žalobce v této souvislosti poukazuje na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 6. 2008, číslo stížnosti 1638/03, ve věci Maslov proti Rakousku, v jehož bodu 63 Evropský soud pro lidská práva v případě tzv. trvale usazeného cizince (settled migrant), jímž je s ohledem na délku pobytu na území České republiky bezpochyby i žalobce, dovodil: *„Soud krom toho podotýká, že ne všichni přistěhovalci usazení, bez ohledu na délku pobytu, v určité zemi, z níž mají být vyhoštěni, musí nutně mít nějaký „rodinný život“ ve smyslu článku 8. Jelikož však článek 8 chrání i právo navazovat a rozvíjet vztahy s blízkými a s vnějším světem a někdy se vztahuje i na určité aspekty sociální identity jednotlivce, je třeba uznat, že veškeré sociální vztahy mezi usazenými přistěhovalci a společenstvím, v němž žijí, jsou nedílnou součástí pojmu „soukromý život“ ve smyslu článku 8. Bez ohledu na to, zda existuje nějaký „rodinný život“, či nikoli, je nutné vyhoštění usazeného přistěhovalce považovat za zásah do práva na respektování jeho soukromého života. Soud tedy v závislosti na okolnostech předloženého případu rozhodne, zda se zaměří spíše na hledisko „rodinného života“ nebo na hledisko „soukromého života“ (Üner, cit. výše, § 59).“*

K nezohlednění absence možnosti alternativní úpravy pobytového statusu na území České republiky

45. Žalobce ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 9. 9. 2024 i doplnění žaloby ze dne 29. 10. 2024 namítal, že vzhledem k jeho státní příslušnosti a nařízení vlády č. 55/2024 Sb. nemá v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žádnou jinou možnost úpravy svého pobytového statusu na území České republiky a je po 25 letech pobytu v České republice nucen k trvalému přesídlení do země původu, kde nemá žádné vazby ani zázemí, což činí důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu o to citelnější a závažnější. Žalovaný tuto argumentaci žalobce vypořádal jak v napadeném rozhodnutí, tak ve svém vyjádření pouhým odkazem na (blíže nespecifikovaný) *„speciální pobytový status“* (viz str. 19 vyjádření žalovaného). Provedení úplné právní analýzy možností alternativní úpravy pobytového statusu žalobce na území České republiky bylo přitom pro danou věc nezbytné, jelikož jedině na jeho základě by mohl žalovaný posoudit proporcionalitu faktického a právního dopadu žalobou napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Taková právní analýza však v napadeném rozhodnutí i vyjádření žalovaného zjevně absentuje, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. K významu nařízení vlády č. 55/2024 Sb. pro posouzení přiměřenosti zásahu do práva v České republice trvale usídleného státního občana Ruské federace na respektování soukromého a rodinného života v důsledku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce poukázal na zcela recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2024, č.j. 8 Azs 222/2024-50, zejména jeho body 9 až 11: *„Ústředním bodem řešené věci je posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí stěžovatele podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Zatímco podle stěžovatele je dopad jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený, krajský soud dospěl k opačnému závěru. Podle krajského soudu nad trestnou činností převáží délka pobytu žalobce, jeho vazba (sociální a ekonomická) na ČR, a to s ohledem na složitost zajištění jiného pobytového oprávnění z důvodu nařízení vlády č. 55/2024 Sb. Proto krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zmíněné nařízení vlády a jeho dopady na stěžovatele považoval krajský soud za důležitý faktor, který i v tak krajní situaci způsobí nepřiměřenost rozhodnutí stěžovatele, protože při vycestování do kterékoli jiné země (které*

krajský soud s ohledem na toto nařízení považuje za velmi pravděpodobné) bude muset žalobce začínat „od nuly“ (body 49 a 55 napadeného rozsudku). Nařízení vlády č. 55/2024 Sb. totiž významně omezuje možnosti občanů Ruské federace a Běloruska (případ žalobce) zajistit si udělení pobytu na území ČR.

[10] Stěžovatel možnost získat jiná pobytová oprávnění naopak nevyloučil. Ve svém rozhodnutí (str. 8) stěžovatel uvedl, že žalobci není znemožněno dále na území ČR pobývat a obstarat si jiné pobytové oprávnění. Žalobce podle stěžovatele má po svém vycestování z území a osvědčení se možnost opětovně požádat o pobytové oprávnění na území ČR. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu neukládá žalobci povinnost vrátit se do země původu, musí „pouze“ vycestovat z území. Příbuzné a známé na území ČR může navštěvovat na základě krátkodobých víz, o které může požádat na zastupitelském úřadu v zahraničí. Z této velmi obecné argumentace nicméně nevyplyvá, že by stěžovatel vzal v potaz nařízení vlády č. 55/2024 Sb. Právě toto nařízení je v případě občanů Ruské federace a Běloruska určující pro jejich možnost získat jiná pobytová oprávnění. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že pokud správní orgán i soud opírají svá rozhodnutí o existenci alternativ k vydání povolení k trvalému pobytu, pak měly tyto alternativy ve svých rozhodnutích konkretizovat a alespoň v obecné rovině se vypořádat s otázkou, zda u cizince přichází v úvahu aplikace některého z alternativních pobytových režimů (rozsudek NSS z 23. 3. 2011, č.j. 4 As 5/2011-101). To však z rozhodnutí stěžovatele nevyplyvá. Jak plyne z rekapitulace rozhodnutí stěžovatele uvedené výše v tomto bodě, stěžovatel výslovně neuvedl, že by vzal v potaz existenci nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o kterém vědět musel, protože nabylo účinnosti 1. 4. 2024. Nelze dovodit ani implicitní posouzení dopadů zmíněného nařízení vlády. Z odkazu stěžovatele na možnost využití krátkodobých víz spíše plyne opak, protože nařízení vlády výslovně omezuje i možnost žádat o udělení krátkodobých víz pro občany Ruské federace a Běloruska.

[11] Možnost získat jiná pobytová oprávnění je důležitá pro posuzování (ne)přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu, protože má vliv na rozsah, v jakém bude narušen soukromý a rodinný život cizince. Bylo tedy úkolem stěžovatele, aby se zabýval i nařízením vlády č. 55/2024 Sb. a jeho dopady na individuální případ žalobce. Protože to stěžovatel neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit.“

V.

Vyjádření účastníků při jednání

46. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

47. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

48. Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 11. 3. 2024, č.j. 5 Azs 12/2024-56, uvedl:

49. „Dle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES (Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, Úř. věst. L 16/44, ze dne 23. 1. 2004); „Členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, obrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené obrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.“ Ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 2003/109/ES „Členské státy mohou učinit rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta pouze tehdy, představuje-li uvedená osoba skutečně a dostatečně závažné obrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.“
50. Nejvyšší správní soud se kritérii zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, včetně pojmu *opakovaného závažného narušení veřejného pořádku* zabýval již několikrát. Jeho judikatura vychází primárně z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž stanovil obecná vodítka vymezení pojmů „*veřejný pořádek*“; respektive „*závažné narušení veřejného pořádku*“.
51. V rozsudku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020 - 52, Nejvyšší správní soud uvedl, že zákon o pobytu cizinců pracuje s pojmem *veřejného pořádku* v mnoha svých ustanoveních. V některých případech váže aplikaci výhrady *veřejného pořádku* na opakované závažné narušení *veřejného pořádku* v minulosti (např. důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu), jindy podmiňuje užití této výhrady aktuálním narušováním *veřejného pořádku* (důvod pro ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území). Způsoby, jakými zákon o pobytu cizinců s výhradou *veřejného pořádku* pracuje, jsou různé, stejně jako konkrétní kontext a účel využití tohoto pojmu.
52. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců upravuje důvod zrušení povolení k trvalému pobytu cizince, což je nejvyšší možný cizinecký bytový status. Na jedné straně tak co do situací narušení *veřejného pořádku* má záběr užší než ustanovení upravující zrušení přechodného, zvláště krátkodobého pobytu z důvodu narušení *veřejného pořádku* cizincem. Na straně druhé však umožnění cizinci pobývat na území ČR trvale a začlenit se tak na neomezenou dobu do tuzemské společnosti předpokládá značnou úroveň integrace a komplexní osvojení si jejích hodnot, institucí a principů uspořádání. Zvláště by cizinec pobývajícím v ČR trvale měl respektovat ty právní normy, které slouží k ochraně práv a zájmů osob považovaných za ty nejdůležitější v demokratické společnosti. V tomto směru jde například o zájem na ochraně života a zdraví, majetku, lidské důstojnosti a osobní svobody.
53. Ochrana uvedených hodnot a zájmů je cílem celé řady sociálních norem včetně norem právních. K ochraně před nejzávažnějšími zásahy však slouží normy trestněprávní. Ačkoli nelze vyslovit paušální závěr, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením *veřejného pořádku* závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v řadě případů tomu tak bude (viz např. rozsudek NSS č. j. 7 As 90/2013-41). To však neznamená, že lze při aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců rezignovat na individuální posouzení závažnosti protiprávního jednání cizince ve vztahu k obrožení *veřejného pořádku* (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2022, č. j. 2 Azs 144/2020-33).
54. Ze směrnice 2003/109/ES a související judikatury Nejvyššího správního soudu k jejímu výkladu vyplývá, že, byť § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců hovoří o *opakovaném závažném narušení veřejného pořádku*, je třeba klást důraz právě na závažnost protiprávního jednání, jehož se cizinec dopustil, nikoliv četnost, byť opakovanost protiprávního jednání může jeho závažnost zvyšovat.“

55. Nejvyšší správní soud dále uvedl:
56. „Žalovaný v případě stěžovatele hodnotil narušení veřejného pořádku výhradně na základě četnosti (3 případy v letech 2013-2015, 1 případ v roce 2021) protiprávního jednání stěžovatele na úseku silničního provozu. Krajský soud poté doslova cituje odůvodnění žalovaného omezující se toliko na výčet jednotlivých odsouzení, aniž by hodnotil společenskou škodlivost jednotlivých spáchaných protiprávních jednání, typovou závažnost trestné činnosti; nehodnotil faktory mající vliv na posouzení závažnosti protiprávního jednání stěžovatele, zejm. okolnosti, za nichž došlo ke spáchání trestné činnosti, povahu a závažnost trestné činnosti (přechy), druh a výměru uložených trestů (alternativní tresty), či dobu, která uplynula od spáchání značné části trestné činnosti, zahlazení odsouzení ke dni rozhodování žalovaného.
57. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, konstatoval: „Zamítnutí přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (a tedy analogicky i odnětí tohoto postavení) nemůže být postaveno pouze na skutečnosti, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin. Je třeba zohlednit a poměřit několik faktorů, a sice na jedné straně závažnost nebo povahu trestného činu, kterého se dopustila dotčená osoba, nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost, a na druhé straně délku jejího pobytu v hostitelském členském státě, jakož i její případné vazby s tímto členským státem.“ Žalovaný své hodnocení však založil na pouhém výčtu trestné činnosti, aniž by se zabýval jakýmkoli individuálním posouzením, resp. aniž by jednotlivá odsouzení „přetavil“ do hodnocení míry narušení veřejného pořádku. Obdobně v rozsudku ze dne 23. 7. 2022, č. j. 2 Azs 144/2020-33, Nejvyšší správní soud konstatoval: „Přistoupi-li správní orgán ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, musí být z odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelné, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek.“ Krajský soud bez dalšího takový postup aproboval prostým převzetím odůvodnění rozhodnutí žalovaného, aniž by vůbec hodnotil, zda při reflexi jednotlivých skutkových okolností případu stěžovatele bylo dosaženo natolik vysokého stupně závažnosti, který by umožňoval postup podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 9 odst. 3 a čl. 12 odst. 1 směrnice 2003/109/ES.
58. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, mimo jiné konstatoval: „Je nutné posoudit každý jednotlivý případ, což vylučuje, aby bylo cizinci odepráno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta jen proto, že má záznam v rejstříku trestů, tedy bez ohledu na povahu jeho činu (rozsudek UQ a SI, bod 39). Příslušné orgány členského státu nemohou státnímu příslušníkovi třetí země automaticky odeprít právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodů veřejného pořádku podle čl. 6 bodu 1 směrnice 2003/109/ES jen proto, že byl jakkoli odsouzen v trestním řízení (rozsudek UQ a SI, bod 42).“ Nejvyšší správní soud zde v bodu 24 an. současně uvedl: „Ačkoli Soudní dvůr tyto závěry vyslovil k článku 6 bodu 1 směrnice 2003/109/ES týkajícímu se důvodů pro zamítnutí postavení, je třeba je vztáhnout i na důvody pro odnětí postavení podle článku 9 bodu 3 této směrnice. NSS nevidí žádný důvod k tomu, aby se výhrada veřejného pořádku vykládala pro tato dvě ustanovení odlišně. Nebrání tomu ani fakt, že čl. 9 bod 3 směrnice 2003/109/ES neobsahuje – na rozdíl od článku 6 bodu 1 – žádný druhý odstavec (o tom, že má stát posoudit závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí, a přiměřeně zvážit délku pobytu a vazby na zemi pobytu). Nejvyšší správní soud podotkl, že čl. 9 bod 3 směrnice 2003/109/ES nestanoví žádná podrobnější kritéria, která by měl správní orgán zvážit; o to naléhavěji je zde proto třeba uplatnit výklad, který Soudní dvůr EU zaujal ve věci podobné. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, na který lze v podrobnostech odkázat, učinil závěr: „Soudní dvůr chápe

jako obecné pravidlo, že omezující opatření odůvodněná veřejným pořádkem mohou stát uložít cizinci jenom tehdy, když posoudí individuálně jeho konkrétní případ a shledají, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.“

59. Z uvedeného vyplývá, že námitky stěžovatele směřující k (ne)aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku jsou důvodné. Žalovaný se výhradně zabýval trestní minulostí stěžovatele, aniž by přezkoumatelně odůvodnil, v čem spatřuje aktuální závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.
60. Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr žalovaného, potažmo krajského soudu, že byly v případě stěžovatele naplněny podmínky pro aplikaci výhrady veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je nedostatečně odůvodněný, tudíž nepřezkoumatelný.
61. Pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví zákon rovněž podmínku přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Nicméně, i kdyby zákon o pobytu cizinců výslovně tuto podmínku nestanovil, vyplývá povinnost posoudit přiměřenost zásahu do základního práva na respektování soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021-35, bod 8). Posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince předpokládá vymezení dvou protichůdných zájmů vstupujících do kolize a jejich následné poměření. Při definování zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života je žalovaný povinen zohlednit řadu kritérií vymezených judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, bod 26), mimo jiné délku pobytu cizince na území hostitelského státu, rozsah, v jakém bude narušen jeho soukromý a rodinný život, dopad na rodinné příslušníky cizince a další. Dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu žalovaný tuto otázku posoudil zcela nedostatečně.
62. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, konstatoval: „Správní orgány i krajský soud dále na řadě míst svých rozhodnutí zdůraznily, že si měl být stěžovatel před spácháním dané závažné trestné činnosti vědom důsledků svého jednání z hlediska možného pozbytí pobytového oprávnění na území ČR a že svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost soužití rodiny na území ČR, čímž nebral ohled na nejlepší zájem svého nezletilého dítěte. To je jistě pravda, jak již však Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval ve své výše zmiňované judikatuře, pokud by měl být tento argument používán takto mechanicky, jak ho uplatňují správní orgány a zčásti i krajský soud mj. v nyní posuzované věci, pak by, bráno do důsledků, ochrana jakkoli intenzivních rodinných vazeb cizince, včetně zájmu jeho nezletilých dětí, nemohla nikdy převážet nad skutečností, že se dopustil v ČR úmyslné trestné činnosti.“ Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52: „Přestože lze souhlasit se správním orgánem I. stupně v tom, že primárním důvodem omezení jeho kontaktu s rodinou bylo právě stěžovatelovo nezákonné jednání, v daném řízení rozhodoval správní orgán I. stupně o pobytovém oprávnění, o které stěžovatel požádal. Jeho úkolem bylo proto hodnotit přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k dalšímu pobytu stěžovatele na území, nikoli to, co bylo fakticky důvodem jeho žádosti (stěžovatel přišel v důsledku páchané trestné činnosti o nejvyšší pobytové oprávnění, a právě proto žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu). Měl se tedy primárně zabývat skutečnými rodinnými vazbami stěžovatele ke své družce a dceři, jejíž zájem měl dostatečně zohlednit ve vztahu k pobytovému oprávnění stěžovatele především do budoucna.“ Nelze tudíž

akceptovat úvahy žalovaného, potažmo krajského soudu vycházející z toho, že zrušení povolení k trvalému pobytu způsobil výlučně svým jednáním stěžovatel, který si měl být důsledků své trestné činnosti do soukromého a rodinného života vědom. Takový argument by totiž bylo možno využít s ohledem na nyní aplikovaný důvod zrušení platnosti trvalého pobytu fakticky vždy, což by jakékoliv poměřování prakticky vylučovalo.

63. Žalovaný v případě stěžovatele nezjistil ve správním řízení všechny skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, které byly podstatné pro vymezení intenzity zásahu do základního práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života. Skutečnosti, které stěžovatel uvedl, pak hodnotil žalovaný zcela v rozporu s logickou úvahou. V návaznosti na uvedené pak nemohl provést test proporcionality zásahu do základního práva všech dotčených osob chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod spočívající ve vážení dvou protichůdných zájmů. Žalovaný nikterak nezpochybnil vztahy stěžovatele se svými rodiči ani společné soužití s manželkou stěžovatele a její nezletilou dcerou. Za zcela nepochopitelné považuje Nejvyšší správní soud závěr žalovaného, kterému přisvědčil rovněž krajský soud, že nebylo třeba za účelem intenzity zásahu do rodinného života stěžovatele vyslechnout rodiče stěžovatele a jeho manželku. Krajský soud nadto nepřihlédl a nikterak nehodnotil ani vyjádření manželky stěžovatele, které je v soudním spise založeno.
64. Nejvyšší správní soud odmítl tvrzení žalovaného, které převzal i krajský soud, že stěžovatel nespécifikoval žádnou konkrétní okolnost, pro kterou by bylo třeba výslech rodinných příslušníků provést. Byť stěžovatelova tvrzení byla v podstatné míře v obecné rovině, vyplývalo z nich jeho přesvědčení, že dané rozhodnutí nepřiměřeně zasáhne do jeho soukromého a rodinného života vzhledem k tomu, že se svou rodinou, včetně nezletilé dcery jeho manželky, žije na území ČR již řadu let, má zde rodiče, jimž pomáhá v podnikání, a má zde dlouhodobé vazby a zázemí. Ostatně tyto skutečnosti žalovaný obsáhle v odůvodnění rozhodnutí popisuje a posléze je přebírá rovněž krajský soud do odůvodnění napadeného rozsudku. Navrhovanými výsledky hodlal stěžovatel svá tvrzení nejen prokázat, ale i upřesnit. Tyto důkazy měly být provedeny právě proto, aby správní orgány zjistily mj. podstatné okolnosti týkající se soužití stěžovatele s jeho rodinou, včetně stupně emočních vazeb, jakož i role stěžovatele při zajišťování ekonomického fungování rodiny, atd. V nyní posuzované věci tak neprovedení uvedených důkazů mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-34, mimo jiné zdůraznil: „Návrh na provedení důkazu je možné neakceptovat pouze za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací schopností, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 89, č. 618/2005 Sb. NSS).“
65. Dopady rozhodnutí je nutné posuzovat nejen ve vztahu k samotnému stěžovateli, ale i k jiným osobám, které jsou součástí jeho rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-47). Nejvyšší správní soud má rovněž za zcela nepřezkoumatelné závěry žalovaného o absenci dostatečně relevantních ekonomických a osobních vazeb stěžovatele v České republice, neboť ze správního spisu, resp. výpovědi stěžovatele vyplývá opak. Závěr žalovaného, že za situace, kdy zde stěžovatel od 11 let chodil do školy, pobývá zde téměř 25 let, pracuje s rodiči v rodinném podniku, nemá v ČR dostatečně silné ekonomické vazby, postrádá logiku.

66. *Žalovaný nikterak nehodnotil fakt, že stěžovatel převážnou část svého života spolu s rodinnými příslušníky pobývá v České republice, přičemž v Rusku nemá žádné ekonomické ani rodinné zázemí; stěžovatel akcentoval rovněž stávající situaci v zemi původu, což žalovaný nikterak nehodnotil. Nejvyšší správní soud samozřejmě netvrdí, že samotná dlouhodobost pobytu stěžovatele v České republice bez dalšího zaručuje stěžovateli pobytové oprávnění, resp. vylučuje možnost jeho odnětí. Nicméně zároveň platí přímá úměra: čím intenzivnější zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší intenzita porušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince se vyžaduje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č.j. 10 Azs 312/2016-59, ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, nebo ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27). V daném případě však, jak bylo uvedeno výše, intenzitu porušení veřejného zájmu žalovaný dostatečně nevyhodnotil; nemohl potom ani adekvátně hodnotit intenzitu zásahu do soukromého, resp. rodinného života stěžovatele.*
67. *Nejvyšší správní soud uzavírá, že skutkový stav pro závěr žalovaného o míře závažnosti narušení veřejného pořádku, jakož i pro závěr o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele nebyl zjištěn dostatečně. Vzhledem k tomu, že krajský soud pouze převzal do svého odůvodnění citace z rozhodnutí žalovaného, a bez dalšího se s nimi ztotožnil, jeho rozsudek nemůže z uvedeného důvodu obstát.”*

B.

68. Soud se nejprve zabýval tím, zda žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, resp. zda osobní chování žalobce je pro veřejný pořádek hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou.
69. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku „*k ochraně před nejzávažnějšími zásahy však slouží normy trestněprávní.*” Žalobce se těchto nejzávažnějších zásahů dopustil hned čtyřikrát.

1.

70. Trestním příkazem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 18. 6. 2013, sp.zn. 5 T 87/2013, který nabyl právní moci dne 9. 8. 2013, by žalobce odsouzen pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, kdy výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen se zkušební dobou v trvání 1 roku. Zároveň byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel v trvání 18 měsíců.
71. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce „*dne 08.04.2013 řídil osobní motorové vozidlo, kde byl zastaven policejní hlídkou a následným odebráním krevního vzorku účastníka řízení bylo prokázáno, že měl v krvi 11,24 ng/ml delta-9-tetrahydrokanabinol, a tudíž v důsledku přítomnosti těchto látek v těle, vzhledem k jejich zjištěné hladině a účinkům na lidský organismus, se nacházel ve stavu intoxikace těmito látkami, tedy ve stavu neslučitelném s bezpečným řízením motorového vozidla. K tomuto úmyslnému trestnému činu správní orgán uvádí, že účastník řízení se dopustil protiprávního jednání, kdy sám ze své vůle po požití psychotropní látky usedl za volant osobního automobilu a ohrožoval ostatní účastníky provozu. Správní orgán dodává, že jen shodou okolností na vůli účastníka nezávislých, nedošlo ke zranění nebo smrti ostatních účastníků silničního provozu a rovněž shodou okolností nedošlo i ke škodám na majetku. Je nutné doplnit, že řízení pod vlivem návykové látky je prokazatelně nejzávažnější protiprávní jednání ve vztahu k zákonu o provozu na pozemních komunikacích. Uvedené protiprávní jednání, řízení motorového*

vozidla pod vlivem drog, považuje správní orgán nejen za závažné narušování veřejného pořádku, ale vzhledem k možným důsledkům tohoto jednání, kdy účastník řízení není schopen řádně řídit motorové vozidlo.”

72. Soud má za to, že přečin ohrožení pod vlivem návykové látky je trestným činem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Silniční provoz se vyznačuje vysokou mírou rizika pro zdraví, život a majetek ostatních účastníků, a proto jsou společenské nároky na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích značné. Jednání pachatele, který usedne za volant vozidla pod vlivem psychoaktivní látky (zde delta-9-tetrahydrokanabinol v koncentraci 11,24 ng/ml v krvi), je typově závažné už proto, že výrazně zvyšuje pravděpodobnost vzniku dopravní nehody, ohrožení ostatních osob a vzniku značných materiálních či dokonce fatálních následků.
73. Společenská škodlivost činu se posuzuje nejen formálně (tj. že jde o úmyslný přečin spáchaný porušením důležitého veřejného zájmu, zde bezpečnosti silničního provozu), ale i reálně vzhledem k možným důsledkům, které mohly nastat. Skutečnost, že v daném případě nedošlo k dopravní nehodě ani k usmrcení či zranění dalších účastníků provozu, se považuje spíše za šťastnou náhodu. Podstatné je, že stav žalobce pod vlivem psychoaktivní látky reálně ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, což z hlediska ochrany veřejného pořádku a bezpečnosti představuje značnou míru rizika.
74. Ustanovení § 274 odst. 1 trestního zákoníku vyžaduje zavinění alespoň ve formě vědomé nedbalosti; v posuzované věci je navíc významné, že žalobce po požití drogy vědomě usedl za volant, přičemž musel být srozuměn s tím, že jeho způsobilost k řízení je snížena. Tato okolnost zvyšuje společenskou škodlivost činu i míru zavinění, neboť žalobce jednal minimálně s vědomím, že své okolí vystavuje nebezpečí.
75. Ke spáchání činu došlo dne 8. 4. 2013, kdy byl žalobce zastaven policejní hlídkou. Bylo zjištěno, že THC v jeho krvi dosahovalo hodnoty 11,24 ng/ml, což již představuje prokazatelný stupeň ovlivnění způsobilosti k řízení. Okolnost, že k reálné újmě na zdraví či majetku nedošlo, nelze přičítat ve prospěch žalobce, neboť toto riziko bylo objektivně přítomno. Žalobce se tedy dopustil protiprávního jednání za okolností, které nasvědčují jeho vysoké společenské nebezpečnosti.
76. Žalobce byl potrestán šesti měsíci odnětí svobody s podmíněným odkladem na jeden rok, což svědčí o tom, že soud považoval jednání za natolik závažné, aby byl ve hře trest odnětí svobody. Uložení podmíněného trestu nicméně reflektuje okolnosti případu (např. možnou dosavadní bezúhonnost), avšak v žádném případě nesnižuje závažnost samotné trestné činnosti. Zákaz řízení všech motorových vozidel v délce 18 měsíců je navíc relativně dlouhý a podtrhuje vysokou nebezpečnost jednání pro bezpečnost silničního provozu.
77. V okamžiku rozhodování správního orgánu je sice relevantní doba, která od spáchání činu uplynula, případně i otázka zahlázení odsouzení. Nicméně samotný fakt, že k činu došlo již v roce 2013, zásadně nesnižuje jeho původní společenskou škodlivost. Pro účely posouzení, zda šlo o závažné narušení veřejného pořádku, je primární typ a charakter trestné činnosti a míra její nebezpečnosti. Pokud se navíc jedná o jednání úmyslné s přímým ohrožením života a zdraví ostatních účastníků provozu, přetrvává hodnocení jednání jako zcela nepřijatelné.
78. Pojem veřejného pořádku představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah je nutno vykládat s ohledem na základní hodnoty společnosti, zejména na ochranu života, zdraví a majetku, bezpečnost silničního provozu či dodržování pravidel občanského soužití. Řízení

motorového vozidla pod vlivem omamných či psychotropních látek je obecně hodnoceno jako vysoce rizikové jednání, které může vést k ohrožení těchto chráněných hodnot. Zásah do veřejného pořádku je v daném případě zjevný, neboť žalobce vědomým jednáním přímo narušoval bezpečnost silničního provozu a mohl ohrozit život a zdraví ostatních účastníků provozu.

79. Z hlediska ochrany veřejného pořádku a prevence obdobného protiprávního jednání je proto zásadní, aby bylo takové chování hodnoceno striktně jako závažné. V daném případě lze konstatovat, že jakkoli nedošlo k následné dopravní nehodě, samotná existence vysoké pravděpodobnosti újmy na zdraví či životě ostatních osob v důsledku řízení pod vlivem psychoaktivních látek je pro posouzení závažnosti jednání dostatečná.
80. Soud má tedy za to, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, resp. osobní chování žalobce je pro veřejný pořádek hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou.

2.

81. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 26. 2. 2014, sp.zn. 2 T 230/2013, který nabyl právní moci dne 26. 2. 2014, byl žalobce odsouzen za přečin přechovávání omamné látky a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1 trestního zákona k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin. Zároveň byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Vydaným rozhodnutím byl zrušen výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu v Karlových Varech, č.j. 5 T 87/2013 ze dne 18. 6. 2013, který byl žalobci doručen dne 31. 7. 2013, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dne 29. 7. 2023 došlo k zahlazení trestu, a to Okresním soudem v Sokolově, pod č.j. 31 NT 12019/223.
82. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce „v případě druhého odsouzení dne 24.07.2013 byl zastaven policejní hlídkou České republiky, kde bylo zjištěno, že v zavazadlovém prostoru osobního automobilu neoprávněně pro svoji potřebu měl uložen igelitový sáček s rostlinným materiálem, kdy celkem se jednalo o 36,2 gramu sušeného materiálu, ve kterém byla prokázána přítomnost delta-9-tetrahydrokanabinolu (THC) v množství 21,5 %, což představuje celkem 7,78 gramu čisté účinné látky THC, přičemž delta-9-tetrahydrokanabinol je obsahovou látkou charakteristickou pro rostliny rodu *Cannabis* (konopí), které je zařazeno mezi omamné látky v příloze č. 3 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ačkoli k nakládání s touto látkou neměl příslušné povolení Ministerstva zdravotnictví České republiky ve smyslu uvedeného zákona. K přechovávání drog správní orgán uvádí, že patří k celospolečensky velmi škodlivé trestné činnosti, jedná se o jednu z nejzávažnějších druhů trestné činnosti, a to po téměř celém světě.”
83. Soud má za to, že přečin přechovávání omamné a psychotropní látky podle § 284 odst. 1 trestního zákoníku patří do kategorie trestných činů souvisejících s neoprávněným nakládáním s návykovými látkami. Český právní řád řadí konopí (rostliny rodu *Cannabis*) mezi omamné látky (příloha č. 3 zákona č. 167/1998 Sb.), přičemž neoprávněné držení takovéto látky pro vlastní potřebu je považováno za protiprávní jednání s potenciálně negativními dopady na zdraví osob a na širší společenské prostředí. Protispoločenská povaha tohoto trestného činu je umocněna skutečností, že drogy obecně figurují jako zdroj zdravotních, sociálních i kriminálních problémů.
84. Žalobce přechovával 36,2 gramu sušené rostlinné hmoty s obsahem 21,5 % THC, což se konkrétně rovnalo 7,78 gramu čisté účinné látky THC. Již tato poměrně vysoká hodnota

dokládá, že nešlo o zcela zanedbatelné množství konopí, jak z hlediska potenciální vlastní spotřeby, tak z hlediska případného dalšího šíření. Ačkoliv žalobce uvádí, že šlo o látku výhradně pro jeho vlastní potřebu, vysoký obsah účinné látky a dávka v řádech desítek gramů představují zanedbatelné riziko pro bezpečnost a zdraví osob, pokud by se látka dostala do dalších rukou. Z hlediska ochrany veřejného pořádku je tedy společenská škodlivost takového jednání výrazná.

85. Neoprávněná manipulace s omamnými a psychotropními látkami představuje celospolečenský problém, neboť přispívá k šíření užívání drog, s čímž dále souvisí zvýšená kriminalita, zátěž pro veřejné zdravotnictví a sociální náklady. Trestní politika České republiky proti držení a distribuci omamných látek reaguje na tento fakt přísnými zákazy a stanovením trestních sankcí. Už samotný fakt, že žalobce vědomě přechovával zanedbatelné množství konopí, svědčí o jeho lhostejnosti k zákonným pravidlům a hodnotám chráněným trestním zákonem.
86. Žalobce byl dne 24. 7. 2013 zastaven policejní hlídkou, která v zavazadlovém prostoru vozidla nalezla ilegálně drženou omamnou látku (konkrétně konopí s vysokým obsahem THC). Držení omamné látky bez patřičného povolení Ministerstva zdravotnictví je v rozporu se zákonem č. 167/1998 Sb. Žalobce jednal zjevně úmyslně, neboť musel vědět, že daná látka je zakázaná a že ji přechovává.
87. Žalobce byl za předmětný přečin potrestán trestem obecně prospěšných prací v rozsahu 250 hodin, což představuje vyšší výměru obecně prospěšných prací a naznačuje, že soud vnímal jednání žalobce jako více než banální exces. I když nešlo o nepodmíněný trest odnětí svobody, uložená sankce jasně ukazuje, že soud dané jednání vyhodnotil jako hodné citelného potrestání.
88. Dne 29. 7. 2023 došlo k zahlazení tohoto odsouzení, což znamená, že na žalobce se nadále hledí jako by nebyl odsouzen. Pro trestněprávní důsledky zahlazení hraje roli, avšak při hodnocení dopadů ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců a posouzení, zda žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, je nutné vzít v potaz i historickou trestní minulost. Při posuzování protiprávního jednání v oblasti nakládání s drogami zůstává původní společenská škodlivost tohoto chování zachována, byť formálně je odsouzení zahlazeno.
89. Soud má tedy za to, že žalobce znovu závažným způsobem narušil veřejný pořádek, resp. osobní chování žalobce je pro veřejný pořádek hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou.
90. Dlužno doplnit, že v případě tohoto deliktu se nejednalo o „*protiprávního jednání na úseku silničního provozu*”.

3.

91. Trestním příkazem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 16. 3. 2015, sp.zn. 4 T 30/2015, který nabyl právní moci dne 8. 4. 2015, byl žalobce odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, kdy výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen se zkušební dobou v trvání 2 let. Dne 13. 11. 2017 se žalobce osvědčil. Zároveň byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel v trvání 2 let. Výkon dne 8. 4. 2017.
92. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce „*v případě třetího odsouzení byl v roce 2015 odsouzen za maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, neboť*

dne 05.02.2015 řídil osobní automobil, přestože věděl, že řízení osobního automobilu mu bylo zakázáno rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech, č.j. 2 T 230/2013, ze dne 26.04.2014. Dále je nutné dodat, že účastník řízení nereagoval na znamení k zastavení dávané mu pomocí světelného a zvukového znamení vozidlem Policie České republiky. Je třeba zmínit, že nejenže účastník řízení byl opakovaně odsouzen za spáchanou trestnou činnost, a to ještě v době, kdy měl platný podmíněný trest odnětí svobody spojený se zkušební dobou, ale měl také platný trest spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Dále je nutné dodat, že za závažné porušování veřejného pořádku spatřuje správní orgán v tom, že při jízdě nereagoval na znamení k zastavení dávané mu pomocí světelného a zvukového znamení vozidlem Policie České republiky.”

93. Soud má za to, že přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku chrání autoritu a výkon státní moci (úředních rozhodnutí soudů, správních orgánů) jako jeden ze základních kamenů právního státu. Kdo úmyslně nerespektuje pravomocné rozhodnutí soudu či jiného orgánu veřejné moci, popírá tím legitimitu a vymahatelnost práva a může tak zásadně narušit veřejný pořádek.
94. Konkrétním protiprávním jednáním v daném případě bylo řízení motorového vozidla navzdory uloženému zákazu řízení, přičemž žalobce věděl, že má platný trest spočívající v zákazu řízení. Tím vědomě a úmyslně porušil rozhodnutí soudu. Navíc žalobce nereagoval na výzvy Policie ČR k zastavení (světelné a zvukové znamení), což zvyšuje společenskou nebezpečnost jednání, neboť ukazuje na jeho snahu vyhnout se kontrole a pokračovat v protiprávním stavu navzdory přímému pokynu policie. Takové jednání ohrožuje zájmy na bezpečnosti provozu a autoritě policejního sboru i justičních orgánů.
95. Rezignace na respekt k soudnímu zákazu a ignorování výzev policie svědčí o vysoké míře lhostejnosti k právnímu řádu a veřejným autoritám. Podobné jednání může potenciálně vést k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu a obecně narušuje pořádek ve společnosti. Společenská škodlivost spočívá především v tom, že pachatel systematicky ignoruje základní pravidla stanovená k ochraně života, zdraví a majetku (zákaz řízení) a nerespektuje státní autority (výzvy policie).
96. Žalobce řídil osobní automobil dne 5. 2. 2015, ačkoli mu byl předchozím soudním rozhodnutím vysloven zákaz řízení. Navíc byl v té době ve zkušební době podmíněného trestu, který mu byl uložen za jiné protiprávní jednání, což dále svědčí o recidivním a opakovaném nedodržování právních norem. Nejedná se o náhodné či bagatelní porušení, ale o pokračující ignorování uložených sankcí.
97. Trestní soud vyhodnotil jednání žalobce jako dostatečně závažné k uložení podmíněného trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zkušební dobou 2 let a zároveň stanovil zákaz řízení na 2 roky. Již samotný trest odnětí svobody, byť podmíněně odložený, naznačuje, že soud spatřoval v maření výkonu úředního rozhodnutí zásadní porušení právního řádu, které není možné sankcionovat mírnějšími opatřeními.
98. Dne 13. 11. 2017 se žalobce ve zkušební době osvědčil, nicméně tato skutečnost nesnižuje společenskou škodlivost původního jednání, které nadále zůstává klíčové z hlediska posouzení, zda došlo k opakovanému a závažnému narušení veřejného pořádku. Důležité je, že k tomuto porušení došlo v době, kdy žalobce již měl uloženy jiné tresty a neváhal nerespektovat další rozhodnutí soudu.
99. Veřejný pořádek se týká udržení stavu, kdy se subjekty práva podřizují výrokům soudů a orgánů veřejné moci, aby byla zajištěna předvídatelnost chování a ochrana společnosti.

Přechin maření výkonu úředního rozhodnutí ohrožuje důvěru v to, že státní orgány mohou efektivně vymáhat svá rozhodnutí. Svědčí o neúctě k soudem uloženým trestům (zákaz řízení), a tím přímo zasahuje do zájmu společnosti na bezpečnosti silničního provozu a obecné vymahatelnosti práva. Prokazuje opakovací tendenci (recidivu) – žalobce se dopustil již dříve protiprávního jednání, nyní se navíc v rámci výkonu předchozího podmíněného trestu dopustil dalšího trestného činu. Takové jednání jednoznačně představuje závažný zásah do řádného fungování společnosti a do autority orgánů činných v trestním řízení. Ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců jde o závažné narušení veřejného pořádku, neboť žalobce opětovně nedodržel základní pravidla chování, k nimž byl právně zavázán.

100. Soud má tedy za to, že žalobce znovu závažným způsobem narušil veřejný pořádek, resp. osobní chování žalobce je pro veřejný pořádek hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou.

4.

101. Trestním příkazem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7. 9. 2021, sp.zn. 2 T 13/2021, který nabyl právní moci dne 2. 10. 2021., byl žalobce odsouzen za přechin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákona k peněžitému trestu v celkové výši 60.000 Kč. Dne 10. 11. 2021 byl peněžitý trest zaplacen.
102. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce „v případě čtvrtého odsouzení byl účastník řízení odsouzen za přechin ublížení na zdraví z nedbalosti, kdy při dopravní nehodě, způsobené nepozorností účastníka řízení, který v úseku prudké pravotočivé zatáčky bez vážného důvodu nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla a povětrnostním podmínkám, čímž porušil povinnost uloženou mu na základě ust. § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a způsobil dopravní nehodu, při které byla zraněna řidička jedoucí po pozemní komunikaci.“
103. Soud má za to, že přechin ublížení na zdraví z nedbalosti chrání především lidské zdraví a život. Jde o nedbalostní trestný čin, nicméně i nedbalostní jednání může mít značně společensky škodlivé následky, neboť ohrožuje (či poškozují) klíčové hodnoty chráněné trestním zákoníkem – život a zdraví. V dopravním provozu je riziko újmy zvláště vysoké, a proto zákon ukládá řidičům přísné povinnosti a při jejich porušení stanoví adekvátní sankce.
104. Jak vyplývá ze skutkových zjištění, žalobce nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla a aktuálním povětrnostním podmínkám, čímž porušil pravidlo stanovené v § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. V důsledku toho došlo k dopravní nehodě a ublížení na zdraví jiné řidičce. Tento druh protiprávního jednání je společensky zvláště nebezpečný, jelikož v silničním provozu může mít (a také měl) reálný dopad na zdraví účastníků a potenciálně i na jejich život či majetek.
105. Ačkoli jde o nedbalostní formu zavinění, závažnost činu lze dovodit především z toho, že došlo ke skutečné újmě na zdraví. Společenskou škodlivost dále zvyšuje fakt, že se žalobce již opakovaně dopustil protiprávního jednání v silničním provozu (v minulosti řízení pod vlivem návykových látek, nerespektování zákazu řízení, aj.). Nynější jednání proto nelze hodnotit jako pouhé ojedinělé vybočení, ale jako další článek v řetězci dopravních deliktů, což z hlediska ochrany veřejného pořádku vyvolává vyšší stupeň obav z možného ohrožení bezpečnosti silničního provozu v budoucnu.
106. Nehoda nastala v úseku prudké pravotočivé zatáčky, kde bylo zapotřebí zvýšené obezřetnosti. Žalobce ale nezohlednil okolní podmínky a nepřizpůsobil rychlost jízdy, což

je základní povinností každého řidiče. Tím zavinil střet, který vedl ke zranění jiné osoby. K takové situaci evidentně nemuselo dojít, pokud by žalobce zachoval standardní míru opatrnosti.

107. Okresní soud uložil peněžitý trest ve výši 60 000 Kč, který žalobce uhradil. Ačkoliv se nejedná o nepodmíněný trest odnětí svobody, je tato citelná peněžitá sankce výrazem toho, že soud autorita považoval jednání žalobce za nezanedbatelné. Výrazná výše peněžitého trestu nasvědčuje vážnému přestupku v dopravě, který vedl k ublížení na zdraví jiné osobě, a nikoli pouhé bagatelní kolizi bez následků.
108. Přestože jde o nedbalost, má toto jednání v kontextu opakovaných porušení předpisů silničního provozu (či jiného protiprávního chování žalobce) významný vliv na posouzení jeho celkové náchylnosti k porušování pravidel. Již dříve se dopustil dopravních trestných činů a přestupků (řízení pod vlivem návykové látky, maření výkonu úředního rozhodnutí), a proto je nutné i tuto další dopravní nehodu posuzovat jako reálně prohlubující riziko pro veřejný pořádek.
109. Dopravní delikty, zejména ty, které vedou k poškození zdraví jiných osob, jsou obecně závažnými útoky na veřejný pořádek. Stát prostřednictvím pravidel silničního provozu chrání život, zdraví a majetek osob. Každé závažné porušení těchto pravidel, vedoucí k újmě, ohrožuje chráněné hodnoty.
110. Soud má tedy za to, že žalobce znovu závažným způsobem narušil veřejný pořádek, resp. osobní chování žalobce je pro veřejný pořádek hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou.

5.

111. Z obsahu trestních řízení jednoznačně vyplývá, že žalobce byl opakovaně uznán vinným ze čtyř různých trestných činů, které se všechny dotýkají důležitých chráněných právních statků. Bezpečnosti silničního provozu, zdraví osob a vymahatelnosti rozhodnutí orgánů veřejné moci. Tyto odsuzující rozsudky nelze bagatelizovat jako nahodilé či jednorázové excesy, neboť pokrývají delší časový úsek a ukazují setrvalou tendenci žalobce porušovat právní řád. Konkrétně jde o ohrožení pod vlivem návykové látky, úmyslné řízení motorového vozidla při intoxikaci, vysoce rizikové chování ohrožující zdraví a život ostatních účastníků provozu. Přechovávání omamné látky, nezanedbatelné množství konopí s vysokým obsahem THC, svědčící o aktivní účasti na drogové kriminalitě, která je obecně považována za společensky velmi škodlivou. Maření výkonu úředního rozhodnutí, vědomé nerespektování zákazu řízení, ignorování pokynů Policie ČR a recidivní porušování uložených trestů, což narušuje autoritu soudních rozhodnutí a závažným způsobem ohrožuje veřejný pořádek. Ublížení na zdraví z nedbalosti, nezodpovědná jízda s reálným následkem újmy na zdraví pro jinou osobu, přičemž jde o další případ protiprávního jednání v silničním provozu, kde je ochrana životů a zdraví účastníků klíčová.
112. Z uvedených čtyř protiprávních jednání se tři přímo dotýkají silničního provozu, a to buď formou řízení pod vlivem drog, opakovaným porušováním zákazu řízení či bezohlednou jízdou končící zraněním jiné osoby. Takto systematické porušování pravidel silničního provozu je z hlediska veřejného pořádku mimořádně závažné, jelikož se dotýká života, zdraví a majetku širokého okruhu osob.
113. V souhrnu tak osobní chování žalobce představuje více než jen nahodilá selhání. Jedná se o opakované a závažné porušování základních společenských norem a povinností. Z hlediska zákona o pobytu cizinců jde proto o hrozbu skutečnou a dostatečně závažnou,

která je způsobilá naplnit zákonná kritéria pro závěr, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.

114. Soud tedy uzavírá, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, resp. osobní chování žalobce je pro veřejný pořádek hrozbou skutečnou a dostatečně závažnou.
115. Nelze pominout, že z chronologie jednotlivých deliktů vyplývá, že se jich žalobce nedopustil jednorázově, nýbrž v relativně krátkých a na sebe navazujících časových úsecích. Ohrožení pod vlivem návykové látky (8. 4. 2013), přechovávání omamné látky (24. 7. 2013), maření výkonu úředního rozhodnutí (5. 2. 2015), ublížení na zdraví z nedbalosti (dopravní nehoda řešená k 7. 9. 2021). Tato časová souslednost svědčí o dlouhodobější tendenci žalobce chovat se v rozporu s právním řádem, nikoli o ojedinělém excesu. Navzdory skutečnosti, že mezi jednotlivými činy uplynula určitá doba a že došlo k jistému časovému odstupu, zůstává podstatné, že žalobce neopustil protiprávní způsob jednání ani po předchozím potrestání či upozornění. Toto jednání navíc vykazuje zhoršující tendenci, když v posledním případě již žalobce ublížil jinému na zdraví.
116. S ohledem na povahu odsouzení (tři z nich se přímo týkají porušení pravidel silničního provozu, jedno se týká drogové kriminality), závažnost následků (reálné ohrožení životů, zdraví a majetku účastníků provozu, zranění jiné osoby), ignorování předchozích zákazů a rozhodnutí soudů (maření výkonu úředního rozhodnutí), časovou souslednost a opakovaný charakter, je namístě konstatovat, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Přestože se u některých odsouzení následně osvědčil nebo došlo k zahlázení, či zaplatil uložený peněžitý trest, z pohledu správněprávních důsledků podle zákona o pobytu cizinců zůstává relevantní, že se těchto jednání reálně dopustil. Jeho chování tedy představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, neboť se týká základních chráněných hodnot (bezpečnost, veřejné zdraví, vymahatelnost práva) a ukazuje setrvalou tendenci nerespektovat právní normy na území České republiky.

C.

117. Soud se dále zabýval tím, zda je osobní chování žalobce pro veřejný pořádek hrozbou aktuální.
118. Při hodnocení, zda chování žalobce stále představuje aktuální (tj. přetrvávající a reálnou) hrozbu pro veřejný pořádek, je třeba se zaměřit na časový rámec a povahu čtyř trestných činů, za něž byl pravomocně odsouzen. Zaprvé ohrožení pod vlivem návykové látky, ke spáchání došlo dne 8. 4. 2013, jednalo se o úmyslné řízení vozidla pod vlivem drog, což je vysoce rizikové pro bezpečnost silničního provozu. Zadruhé, přechovávání omamné a psychotropní látky, jde o delikt z 24. 7. 2013, zásah do oblasti drogové kriminality, opět vysoká společenská škodlivost. Za třetí, maření výkonu úředního rozhodnutí, spáchané dne 5. 2. 2015, žalobce vědomě ignoroval zákaz řízení motorových vozidel, což prokazuje, že ani předchozí odsouzení jej neodradilo od rizikového chování, a současně nerespektoval výzev Policie ČR. Za čtvrté, ublížení na zdraví z nedbalosti, trestný čin z roku 2021, došlo k dopravní nehodě se zraněním jiné osoby, což svědčí o pokračující nepozornosti či nezodpovědnosti při řízení.
119. Z této časové řady vyplývá, že první dva trestné činy byly spáchány už v roce 2013, další v roce 2015 a poslední, byť „jen“ nedbalostní, se odehrál v roce 2021, tedy osm let od prvního odsouzení. Navzdory určitým intervalům mezi jednotlivými činy je klíčové, že z

prvních dvou deliktů (2013) se žalobce nepoučil, neboť maření výkonu úředního rozhodnutí (2015) prokazuje, že pokračoval v porušování právních povinností i po předchozích sankcích. Čtvrtý trestný čin (2021) nastal ještě další dobu poté, přesto opět v souvislosti s řízením vozidla, u kterého je hlavním společenským zájmem ochrana zdraví a života účastníků silničního provozu.

120. Tato postupná a opakovaná trestná činnost dokládá, že ani čas mezi jednotlivými skutky, ani pravomocné odsouzení žalobce nevedly k trvalé nápravě. Poslední trestný čin z roku 2021 navíc ukazuje, že rizikové chování v dopravě (zde nedbalostní porušení povinnosti s následným zraněním jiné osoby) stále přetrvávalo i po mnoha letech od prvních dvou odsouzení. Dokonce co do závažnosti následků dokonce graduje, když již došlo i k ublížení na zdraví třetí osoby.
121. Z uvedeného je zřejmé, že přestože mezi jednotlivými trestnými činy uplynuly roky, žalobce se opakovaně dopouští závažných deliktů. Takové dlouhodobé a opakované porušování pravidel vytváří důvodnou obavu, že se žalobce ani po více časových úsecích spolehlivě nepolepší a že by k dalšímu ohrožení veřejného pořádku mohlo dojít znovu.
122. Vzhledem ke kontinuálnímu řetězci čtyř odsouzení, vrcholícímu v roce 2021 dopravním deliktem se zraněním, je potřeba konstatovat, že hrozba pro veřejný pořádek zůstává aktuální. Pominuly-li by tyto činy zcela bez dalšího navazujícího protiprávního jednání, dalo by se hovořit o výrazném přerušení deliktního chování. Avšak skutečnost, že i po několika letech (2013, 2015, 2021) žalobce nadále porušuje pravidla u, ukazuje na trvalý nerespektování základních povinností a tím i reálnou hrozbu, že obdobné jednání se může opakovat.
123. Shora uvedené ale není vše, co svědčí o přístupu žalobce k dodržování právního řádu České republiky. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„Dále by správní orgán uvedl, že v roce 2018 vydal Magistrát města Kladna příkaz, č.j. OPR 3532/18-4, který nabyl právní moci dne 22.11.2018. Na základě vydaného příkazu je účastník řízení vinen, že se z nedbalosti dopustil přestupku proti zákonu o návykových látkách dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň je nutné dodat, že dle výpisu z evidenční karty řidiče, tedy účastníka řízení je ke dni 21.06.2024 uvedeno celkem 27 záznamů v přestupcích. Z čehož jednoznačně vyplývá, že účastník řízení od 04.09.2005, tedy pouze 4 měsíce ode dne co získal řidičské oprávnění opakovaně porušuje dopravní pravidla silničního provozu, a to jak v nepovolené rychlosti, alkoholu za volantem nebo neoprávněného řízení bez řidičského oprávnění. Taktéž je nutné dodat, že i po zahájení správním řízení účastník páchal v silniční dopravě další přestupky, neboť poslední přestupek je ze dne 18.11.2022 a správní řízení bylo zahájeno dne 25.04.2022. Je tedy jednoznačné, že účastník řízení dlouhodobě v silniční dopravě porušuje stanovená pravidla a ohrožuje nejen zájem společnosti, ale z jeho chování je evidentní, že tyto zákony nedodržuje od samého počátku, kdy mu bylo uděleno řidičské oprávnění.“*
124. Z evidenční karty řidiče vyplývá, že žalobce se od roku 2005, tedy již čtyři měsíce po získání řidičského oprávnění, neustále dopouští různorodých a opakovaných dopravních přestupků. Přítomnost celkem 27 přestupků, z nichž některé se týkají nepovolené rychlosti, řízení pod vlivem alkoholu či jízdy bez řidičského oprávnění, vypovídá o systematickém porušování pravidel silničního provozu. Nejde o ojedinělé excesy, ale o pravidelné vybočování z norem, které má za cíl chránit život, zdraví i majetek ostatních účastníků provozu.

125. Kromě četných dopravních prohřešků se žalobce dopustil také přestupku proti zákonu o návykových látkách (§ 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 167/1998 Sb.), pravomocně řešeného magistrátem města Kladna v roce 2018. Tento fakt zdůrazňuje, že žalobce nedodržuje předpisy nejen v dopravě, ale i v oblasti omamných látek. V návaznosti na jeho již dřívější trestné činy (včetně přechovávání konopí) to jasně ukazuje, že rizikové a protiprávní chování žalobce se týká více oblastí právního řádu.
126. Zvláště významné je, že žalobce páchal další přestupky i po zahájení tohoto správního řízení (poslední přestupek je evidován k 18. 11. 2022, zatímco správní řízení bylo zahájeno 25. 4. 2022). Tato skutečnost prokazuje, že ani hrozba možné ztráty pobytového oprávnění nevedla k jeho nápravě či zvýšené opatrnosti. Naopak, žalobce pokračoval v narušování pravidel, což zesiluje obavu, že se svým chováním nehodlá přestat ani nadále.
127. Fakt, že žalobce začal pravidla silničního provozu soustavně porušovat již krátce po získání řidičského oprávnění, dokládá, že nejde o nedávný jev či situaci vyvolanou mimořádnými okolnostmi. Naopak, jde o dlouhodobý trend spojený s neúctou k zákonným regulím, který přetrvává mnoho let, a to i po několika soudních odsouzeních a správních potrestáních.
128. Opakované přestupky v kombinaci s předchozími trestnými činy (včetně těch drogových) dokládají, že žalobce systematicky a vědomě ohrožuje bezpečnost silničního provozu i respekt k právnímu řádu jako takovému. V dopravním kontextu je ochrana životů a zdraví zásadní prioritou státu, proto opakované řízení pod vlivem alkoholu či jiných návykových látek, jízda bez řidičského oprávnění nebo ignorování maximální povolené rychlosti představují trvalý zdroj rizika pro okolí. Právě tato dlouhodobá ignorance pravidel a sankcí zcela zřejmě prokazuje, že hrozba pro veřejný pořádek je stále aktuální a reálná.
129. Uvedené skutečnosti jasně dokreslují, že chování žalobce nelze hodnotit jako minulou záležitost, kterou by bylo možné označit za ojedinělou či jednorázovou. Naopak, jde o neustále se opakující porušování základních norem, zahrnující jak dopravní předpisy, tak předpisy o návykových látkách, přičemž k tomuto docházelo a dochází i v době, kdy si žalobce musel být vědom možných závažných důsledků pro svůj pobytový status. Tím je prokázáno, že jeho chování reálně ohrožuje veřejný pořádek i nadále.
130. Lze si jistě představit situaci, že by se žalobce „napravil“, avšak ve vztahu ke shora uvedenému by bylo nezbytné, aby bylo prokázáno, že žalobce již vede řádný život v rozsahu odpovídajícímu nejvyššímu pobytovému statutu, tj. trvalému pobytu, o nějž v nyní souzené věci jde. Tedy že je natolik integrován do české společnosti a chová se tak, že objektivně nelze očekávat další porušování předpisů České republiky.
131. Pro trvalý pobyt je nezbytné, aby osoba žijící v ČR plně akceptovala základní právní i společenská pravidla. U žalobce by proto mělo být zřejmé, že dlouhodobě zanechal veškerého rizikového či protiprávního chování a že jeho další přítomnost v ČR již nepředstavuje hrozbu pro bezpečnost, zdraví či majetek ostatních. Pokud by žalobce prokázal, že se zcela odklonil od svého předchozího způsobu jednání (zejména v dopravě a v užívání návykových látek) a žil jako řádný člen společnosti, bylo by možné dospět k závěru, že pominuly důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu, a tedy že neexistuje aktuální ani budoucí ohrožení veřejného pořádku.
132. Aby bylo možné dospět k závěru o skutečné integraci, očekává se, že cizinec dlouhodobě žije standardním a spořádaným životem v České republice. Má stabilní bydliště, případně zaměstnání, respektive podniká v souladu se zákonem, ovládá alespoň základní

komunikační jazykové dovednosti, dodržuje pravidla občanského soužití. Kromě toho je pozitivním signálem, pokud se aktivně zapojuje do společenských či komunitních aktivit a k tomu se nedopouští žádných přestupků ani trestných činů.

133. Žalobce by měl po dostatečně dlouhou dobu prokazovat, že se již vyvaroval veškerých deliktů, včetně „drobných“ přestupků. Nejde pouze o to, že by se nedopustil trestné činnosti, očekává se i to, že nebude opakovaně překračovat pravidla silničního provozu či jiné předpisy.
134. Za tím účelem by měl žalobce podrobně popsat svůj současný život, aby bylo možné na základě těchto konkrétně tvrzených skutečností dospět k tomu, že u něho došlo k zásadní změně a k prokázání těchto skutečností alespoň označit důkazy.
135. Podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení.
136. Žalobce od žalovaného možnost sdělit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti, avšak této možnosti se vzdal, když výslovně odmítl vypovídat. Přitom v podmínkách posuzování zrušení trvalého pobytu či jiného pobytového oprávnění je prokazování vedení řádného života klíčové. Jestliže žalobce aktivně nepředloží žádná tvrzení ani důkazy o svém zlepšeném chování, a dokonce odmítne sám sdělit správnímu orgánu podrobnosti o svém současném životě, není možné spolehlivě uzavřít, že došlo k dostatečné nápravě. Nedostatek takové iniciativy tedy podkopává možnost vyhodnotit jeho současný životní styl jako odpovídající nejvyššímu pobytovému statusu a ponechává v platnosti negativní hodnocení založené na předchozí závažné a opakované trestné (či přestupkové) činnosti.
137. Pokud jde o skutečnosti, které se správním orgánům podařilo zjistit, ani tyto nesvědčí pro vedení řádného života. Spíše naopak. Žalobci se v mezidobí rozpadlo manželství, četnými pobytovými kontrolami nebyl zjištěn jeho aktuální pobyt, naopak byly vytěženy informace o zdevastovaném bytu, dluhu o nájemném, z usnesení Policie ČR o odložení věci ze dne 20. 11. 2023 vyplynulo, že žalobce byl podezřelý z fyzického napadení své přítelkyně A. S. S., že tato psala v uvedeném smyslu zprávy své kamarádce, že ji zase mlátí, že následně paní A. S. S. uvedla, že si zranění způsobila sama, že sousedé sdělili, že slýchají vzájemné hádky žalobce a jeho přítelkyně, žalobce sám uvedl, že se s Amy často hádají, při hádkách se vzájemně strkají, ke zjištění Policie ČR o tom, že byt byl celý od krve žalobce uvedl, že krev v bytě byla pravděpodobně z jeho ukazováčku, který si zranil, když při hádce rozbil skleněný obal od parfému. Matka žalobce při svém výslechu krom obecné informace o tom, že ví, že se žalobce rozvádí a že má novou přítelkyni nic konkrétního k vedení řádného života neuvedla. Zmínila, že žalobce oficiální zaměstnání nemá, hledá práci, pomáhá tatínkovi, avšak například o časovém rozsahu této pomoci nic bližšího neuvedla. Ona i otec žalobce jsou zdraví. Pokud ví, tak žalobce má dluh na zdravotním pojištění, ale říkal, že ho uhradí v nejbližší době. Otec žalobce uvedl, že je žalobce ženatý, manželku žalobce párkrát viděl, moc ji nezná, neví zda se syn rozvádí, on mu nic neříká, má své problémy, nestaral se o to zda žalobce vídá dceru paní R., neví přesně, jak se jmenuje adresa, kde syn bydlí, neví s kým syn bydlí, neví, že syn má novou partnerku, neví, kde je syn zaměstnán, když potřebuje s něčím pomoci, tak žalobce pomůže, konkrétně ubytovává hosty, otec mu za to nic neplatí, je diabetik, je škoda, že se syn nevyučil.
138. Z dodatečně zjištěných a zdokumentovaných okolností jednoznačně nevyplývá, že by žalobce v současné době vedl stabilní a řádný způsob života, který by vylučoval další rizika

pro veřejný pořádek. Naopak, dostupné informace naznačují přetrvávající problematické prostředí a nedostatek důkazů o jeho skutečné nápravě. Z hlediska posuzování „řádného života“ a absence hrozby pro veřejný pořádek lze upozornit na následující body. Zaprvé absence stabilního rodinného a sociálního zázemí. Žalobci se rozpadlo manželství, přičemž z vyjádření rodinných příslušníků neplynou žádné konkrétní pozitivní údaje o současném uspořádání či zázemí žalobce. Otec i matka žalobce s ním zjevně nemají podrobnější kontakt ohledně jeho bytové a finanční situace ani partnerských vztahů. Tato fakta poukazují na nedostatek ukotvení v rodinném životě nebo jakékoli stabilní domácí situaci, což je pro posouzení integrace a řádného života podstatné. Zadruhé, pochybnosti o řádném obstarání životních potřeb a zaměstnání. Žalobce nemá oficiální zaměstnání a není doloženo, zda a jak stabilně pracuje (pouze se objevily kusé zmínky o „pomoci tatínkovi“, ovšem bez vymezení časového rozsahu či skutečného charakteru této práce). Nevyjasněná je také otázka zadlužení, kdy matka žalobce zmínila dluh na zdravotním pojištění a příslibení úhrady, což však stále ukazuje na nestabilní finanční situaci a riziko dalších komplikací. Absence stabilního příjmu a ochota podřídit se běžným zaměstnaneckým či podnikatelským pravidlům může nadále poukazovat na neustavené socioekonomické poměry žalobce. Zatřetí, vztahy s novou partnerkou a náznaky konfliktů. Z usnesení Policie ČR sice vyplývá, že případ možné domácí násilné situace byl odložen, avšak i samotný popis fyzických konfliktů (hádky, vzájemné strkání, rozbití věcí s následným zraněním) naznačuje nestabilní nebo konfliktní vztahové prostředí. Popis scén s krví v bytě, sousedskými výpověďmi o hádkách, nevyvolávají dojem klidného a spořádaného soužití.

139. Uvedené skutečnosti podle názoru soudu nesvědčí závěru, že by žalobce aktuálně vedl řádný život, naopak posilují obavy o jeho nestabilní osobní situaci a negativní přístup k plnění základních povinností (např. dluhy na nájemném a zdravotním pojištění, nejasné bydliště, konfliktní vztahy). Tyto nové poznatky v kombinaci s minulostí žalobce (trestné činy, přestupky) nasvědčují tomu, že se nedá hovořit o tom, že by žalobce přestal být reálnou hrozbou pro veřejný pořádek. Naopak, nedostatek důkazů o jakékoli pozitivní nápravě a pokračující konfliktní prostředí dokládají, že existuje riziko dalšího problémového jednání a reálné ohrožení veřejného pořádku i nadále přetrvává.

D.

140. Soud se konečně zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
141. Žalobce žije na území České republiky déle než 25 let, do země přicestoval v 11 letech. Z formálního hlediska tak zde dlouhodobě pobývá a lze předpokládat, že v ČR absolvoval podstatnou část výchovy a života. Z dokazování vyplynulo, že žalobce je formálně ženatý, avšak manželství se rozpadlo a od rodiny žije odděleně. Rodiče žijí v České republice, avšak styk s nimi je omezený. Nejsou žádné prokázané skutečnosti o tom, že by aktuálně vyžadovali péči ze strany žalobce, nebo že by naopak žalobce byl na jejich pomoci existenčně závislý. Žalobce momentálně netvoří stabilní rodinnou jednotku s partnerkou, ve vztahu se objevily závažné konflikty (doložené úředními záznamy Policie ČR). Navíc vztah navázal v době, kdy byl jeho pobytový status zpochybněn. Nelze tedy konstatovat, že by žalobce měl v České republice hluboké rodinné vazby na nezletilé děti či jinou osobu, která by byla objektivně odkázána na jeho trvalou přítomnost. Žalobce neprokázal, že by vykonával stálou legální práci, a nepředložil žádné listiny prokazující dlouhodobou

ekonomickou činnost či stabilní bydlení. Ani z výpovědi rodinných příslušníků neplyne, že by vedl spořádaný život, který by potvrzoval jeho pevnou integraci v České republice.

142. Žalobce byl odsouzen za čtyři trestné činy (včetně ohrožení pod vlivem návykové látky, přechovávání omamné látky, maření výkonu úředního rozhodnutí a ublížení na zdraví z nedbalosti) v průběhu několika let (2013–2021). Kromě toho čelil řadě dopravních přestupků (celkem 27 záznamů), některých i po zahájení správního řízení. Ze všech těchto poznatků je zřejmé, že žalobce setrvale a zásadně porušuje předpisy, nerespektuje soudní ani správní zákazy, a nadále představuje reálnou hrozbu pro bezpečnost a klidný život ostatních.
143. Zákon o pobytu cizinců umožňuje zrušit trvalý pobyt jako opatření k ochraně veřejného pořádku. Pokud se cizinec opakovaně dopouští závažných deliktů a neprojevuje nápravu, je zrušení povolení k trvalému pobytu jedním z možných a účinných nástrojů, jak ochránit společnost před dalším porušováním právních předpisů. Neexistuje zjevně mírnější prostředek, který by srovnatelně chránil veřejný pořádek. Žalobce byl v minulosti opakovaně sankcionován (podmíněné tresty, peněžitý trest, zákazy řízení), tyto postihy však nezabránily pokračujícímu rizikovému chování. Zrušení pobytu tedy představuje nutné řešení, má-li být zajištěn účinný preventivní a ochranný účel.
144. Ochrana veřejného pořádku před osobou, jež se dopustila četné trestné činnosti i přestupků a vytrvale nedodrží klíčové předpisy (silniční provoz, zákaz řízení, nakládání s návykovými látkami). Tento zájem je velmi silný, protože nezodpovědné a opakované porušování pravidel silničního provozu či soustavné nerespektování uložených rozhodnutí může ohrozit život, zdraví a majetek jiných osob. Žalobce přicestoval v 11 letech a pobývá v ČR déle než 25 let, avšak své rodinné a společenské vazby zde neprokázal jako natolik pevné, aby převážily veřejný zájem. Nemá závislé děti, stabilní manželský či partnerský vztah ani doložené ekonomické začlenění. Argument, že v Rusku nemá žádné rodinné zázemí, nelze automaticky stavět nad výrazné ohrožení veřejného pořádku. Kromě toho nevyšly najevo žádné vážné překážky, které by mu bránily v návratu do země původu (např. pronásledování, zdravotní postižení, aj.).
145. S ohledem na závažnost a opakovanost protiprávního jednání žalobce a fakt, že ani délka pobytu v České republice nepřispěla k jeho náležité integraci (stále se dopouštěl dalších deliktů), převažuje ochrana veřejného pořádku. V tomto kontextu je zrušení trvalého pobytu přiměřené. Délka pobytu a raný příchod do České republiky se neprojeví v řádném způsobu života, neboť žalobce zásadně nerespektuje české právo.
146. Soud má tedy ve shodě se žalovaným za to, že je napadené rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

E.

147. Pokud jde o námitku žalobce o porušení zásady nenavrácení, má soud za to, že se jí žalovaný zabýval dostatečně.
148. Samotné zrušení povolení k trvalému pobytu neznamená okamžitou deportaci do Ruské federace. Cizinec může vycestovat i do jiné země. Žalobci není uzavřena cesta k legální přítomnosti v České republice, pokud by doložil existenci konkrétních překážek návratu. Může v takovém případě žádat o jiná speciální pobytová oprávnění. Pokud by měl žalobce obavy z pronásledování, může případně požádat o ochranu podle zákona o azylu nebo jinou speciální formu pobytového statusu. Současná geopolitická a sankční situace sama o sobě není automatickým důvodem, který by bránil ukončení trvalého pobytu, zejména

když žalobce řízení nedoložil, že by mu hrozilo individuální pronásledování či jiná konkrétní relevantní újma.

F.

149. Pokud jde o vyjádření paní A. S. S., které žalobce předložil teprve k žalobě, je nezbytné uvést, že pokud žalobce chtěl, aby se správní orgán tvrzenými skutečnostmi zabýval, měl jej předložit v průběhu správního řízení. Žalovaný tudíž nemohl pochybit, když se s ním nevypořádal. V této souvislosti je nutné znovu připomenout, že žalobce výslovně odmítl vypovídat a ke svým poměrům tak nesdělil nic konkrétního.
150. Nad rámec tohoto závěru je vhodné konstatovat, že žalobce s paní A. S. S. navázal vztah v průběhu svého manželství, sama zmiňuje problémy, které museli překlenout, zmiňuje kvalitu jejich vztahu. Nic konkrétního ve vztahu k vedení řádného života žalobcem však neuvádí. Tvrzení o idylickém vztahu je v rozporu s obsahem usnesení Policie ČR o odložení věci ze dne 20. 11. 2023. I pokud by bylo pravdivým tvrzení o starosti žalobce o jeho kamaráda a záchraně tonoucích, vypovídá to o správném přístupu žalobce, avšak stále nic o skutečnostech, které by prokazovaly vedení řádného života a náležitou integraci žalobce na území České republiky, jak byla jednoznačně vyvrácena v průběhu správního řízení.

VII.

Rozhodnutí soudu

151. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

152. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

153. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. ledna 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

